

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Eucharisztia

„Minden forrásom belőled fakad!”
Akolitusként a kongresszuson
Ígéret Ritának
Élesztő

2021/3

Schönstatt a Kongresszuson

A feladat

Még utolsó egyetemi évetem jártam a tanári pályára készülve. Ahogy az lenni szokott, az elméleti tantárgyak mellett összefüggő, egyéni iskolai tanítási gyakorlaton is bizonyítani kellett, hogy felkészültem a való élet feladataira.

Az elsősöknél is megfordultam párszor, ami különleges élmény volt, mert ott tapasztalhattam meg, milyen az, ha a katedra mindkét oldalán kezdők vannak. Itt találkoztam először Orsival, a mindig vidám kislánnyal. Idővel nemcsak azt tudtam meg róla, hogy szeret iskolába járni, és hogy mindig aktívan

részt vesz az órán, hanem azt is, hogy nagymamája neveli őt, és onnan jár be minden nap a suliba. Ahogy az alsósokkal lenni szokott, hamar beszélge-

tésbe elegyednek a tanítókkal, és ebben velem sem tettek kivételt. Orsival is beszélgettem erről-arról, ami leginkább a tantárggyal és az iskolai dolgokkal kapcsolatos kérdés-feleletet jelentette.

Sajnos egy idő után beütött a pandémia, és az első digitális oktatás időszakában áttértem az online órákra. Feladatokat küldtem az alsós tanulóknak is, amelyeket szüleik segítségével és felügyeletével kellett megoldaniuk. Törekedtem arra, hogy a tanulók ezeket a feladatokat, hogy nyhítsék az otthoni tanulás elszigeteltségét, szüleikkel együtt, az ő támogatásukkal oldják meg. Ebbe beletartozott az is, hogy közösen nézzenek meg egy-egy videót, és beszélgessenek róla. Reméltem, hogy ezzel erősödik az összetartozás a családban és nyhülnek a bezártság negatív hatásai.

A lezárások alatt éppen valami hivatalos ügyet intéztem az iskolában, amikor az üres épületben találkoztam azzal a pár tanulóval, akiket szüleik, nevelőik beküldtek az iskolába, mert másként nem tudták megoldani felvigyázásukat. Az egyik lépcsőfordulóban futottam össze Orsival is, aki egyből megismert, és csak ennyit kérdezett: Tanár bácsi, mikor küldesz nekem újra feladatokat?

Azóta többször összefutottunk az iskola folyosóján. Ilyenkor mindig vidáman köszön, és közösen állapítjuk meg, hogy milyen jó, hogy most már nem kell feladatot küldenem. Legutóbb egy közös iskolai szentmisén találkoztunk. Vidám volt, mint mindig.

Tartalom

Esszé.....	5
Életünkbenl	8
Kentenich atya tanításából	32
A pápára figyelünk	35
Kentenich atya organikus pedagógiája . . .	37
Asztalt terítész	39
Van/Nincs boruk!	42
Hírek, beszámolók	44
Gyerekszaj.	49
Fiatalok Oázisa	50

Kedves Olvasók!

Továbbra is számítunk írásaitokra,
várjuk személyes életpéldákat
tartalmazó cikkeiteket

az
oazis@schoenstatt.hu
címre!

ISSN 2063-0441

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

Készült a Miniszterelnökség
támogatásával

OÁZIS 2022. március, XXXI. évf. 3. (98.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület
(Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014,
info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Buzinkay Péter, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Pisti és Orsi, Eszéki Bea, Ébényi Anna, Gódorné Oross Eszter, Heltovics Ede, Kentenich atya, Ozsvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Tilmann atya, Vaik Dóra és Lischka Zoltán, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai és még sokan mások...
- Fotó: Bartal Gergő és Orsi, Dancsok Edina, Kovács Maja Kinga, Lőw Helga és Péter, Magyar Kurir, Mészáros Zsuzsa, Németh Ella, Ozsvári Imri, Pexels, Pixabay, Régenhart Bernadett, Soós Viktor, Szili Annamária, és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Czár Anna, Ozsvári Imri
- Tipográfia: Palásthy Imre • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 2000 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Ünnepeink

Egy szerelmes dalt énekeltünk, frissen írta valaki. Átírták ezt a dalt: először összeültek, és azon gondolkodtak, hogy mit ajándékozott nekik az Isten (a pároknak). Aztán kis cédulákra fölírták, hogy mi szép nálunk. Aztán összegyűjtötték a cédulákat, majd valaki, aki ügyes volt ilyen dolgokban, összeállított belőlük egy szöveget. Csak azt használta fel, amit a többiek írtak. Nyelvileg megformálta. Egy dal lett belőle. Isten dicsérete abból kerekedett ki, amit ők megélték. Hát nem mondtam, hogy ilyesmit kell csinálniuk... Szép lenne, ugye... Minden pár leír valami szépet, ami szép náluk, kis cédulára, utána pedig egy tanárnő vagy valaki ír belőle szöveget. Én előadást tartottam, jó... Nem kell, de szép lenne, ugye...

Váljon életmódunkká, hogy az események mögött felfedezzük a Jóistent. Isten beszél hozzánk. Jeleket ad. Felfedezzük őt. Legszívesebben a szép dolgok mögött látjuk őt. Jó, ha ezekről beszélünk egymással. Amit a gyerekekkel csinálunk, hogy este megköszönjük, amit a Jóisten ajándékozott nekünk, azt mi is megtehetjük. Vagyis este együtt ülünk, és csendben vagyunk, és várunk és hallgatunk. Akkor a csöndbe egyikünk egyszer csak belemondja, hogy ez vagy az szép volt. Egészen apróságok lehetnek. Kentenich atya mondta, hogy a küldetést Szűz Máriának az angyal hozta. A mi angyalunk lehet egy esemény vagy egy gyerek, lehet egy feladat, lehet egy nagy anyagi nyereség. Isten jeleket ad

nekünk. „Az Úr jósága, hogy még élünk a földön, az ő irgalma soha véget nem ér.” Mert ő könyörületes. Akkor is ajándékoz, ha nem vagyunk jók. Egyszerűen jóságos, és küldi a jeleit. Előfordul, hogy egyeseknek természetfeletti dolgot ajándékoz. Például megjelenik a Szűzanya. Ez lehet, miért ne... Százmillió nap képezi a Tejutat. Van talán millió galaxis. Ez a mi Istenünk. Mit jelent, ha megjelenik nekünk a Szűzanya? A Jóis-

tennél minden csoda lehetséges. Mikor megjelenik nekünk a Szűzanya, akkor az értelmünk azt mondja, hogy ez nem ő. Ezt csak a hitem mondja nekem. Az értelmem nem mondhatja. Esetleg a fantáziámra fogom, hogy ilyet látok, vagy az ördögre gondolok. Csak a hitem mondhatja, hogy ez a Szűzanya. Amikor a társam a szeretetének jelét adja, akkor amögött a Jóistent látom. Ezt is a hit által látom. Ez ugyanaz a megismerési mód, mint amikor a Szűzanya jelenik meg. Ez a hit. Egészen normális dolog, hogy ne-

künk a Szűzanya mindennap megjelenjen, de színekép nélkül, a társam mögött. Ez elég. A hittel látom, és azt mondom: „Királynőm, az nem kellett volna...” És ő azt mondja: „De én akarom.” Szép ez az élet. A Jóisten mindig megjelenik nekünk. Jelet ad. És beszélünk vele. Egészen személyesen megtapasztaljuk Isten szeretetét. Néha megjelenik a Szűzanya, és áldozatot kér tőlünk. Nehéz feladatot küld. Valakit, aki a szeretetünkre vágyik. Akkor beszélünk az Istenanyával. „Muszáj ezt?” Szabadkozunk, hogy nincs erőnk, vagy mondjuk, tessék többet... Mindenkinek ad, amit akar. Az életünk párbeszéd. Együtt ülünk este, és hallgatjuk, hogy mit mond nekünk a Jóisten. Isten jóságát naponta megéljük. Az Úr jósága... Így szólt az ének.

Szó volt az ünnepnapjainkról. Hogy ünnepeljük az ünnepeinket? Szép lenne, ha elmesélnénk egymásnak, hogy melyik család hogy ünnepli az ünnepeit. Mindenki beszéljen arról, hogy egyes helyeken hogy ünnepelnek, vagy ünnepek szerint osszuk fel? Vagy pedig meséljünk egy jól sikerült ünneplésről. Azt gondolom, hogy a magyarok nem tudnak ünnepelni, mert mindig meg kell látogatniuk a rokonokat. Amikor ezzel megvannak, akkor a barátokat kell körbejárni. Amikor pedig a barátokat is meglátogatták, akkor el kell menni a szegényekhez. És mire a szegényeket is meglátogatták, vége az ünnepnek. Akkor elhatározzák, hogy a következő ünnep nagyon jól fog sikerülni. Jól mondtam? Biztos vagyok benne, hogy nem, de szép gondolat volt, ugye? Hogy ünnepelünk? Nagyon fontos ünnepelni. Fontosak az életünk ünnepei. Amikor

ünnepelünk, akkor a menny és a föld közeledik. Minden ünnep nagyon fontos az életünkben, és jelent valami.

A születésnap azt jelenti, jó, hogy te vagy. A Jóisten életet adott neked. Ezt ünnepeljük. Miért ünneplik a Ther házbán a születésnapot? Mert az egész ég örül. És akkor jön a Jóistenhez, és azt mondja: „Atyám, azt tudjuk, hogy nagy Isten vagy, nagy Teremtő, igen, természetesen, és az ég és a föld és az angyalok, minden jó, de Tóni... olyan csoda. És akkor az egész ég csinál egy születésnapot. És akkor mi is rendezünk egy kicsit, jó? Örülünk, hogy a Jóisten ilyen típust teremtett. Szép. És mit írunk egymásnak? Kis levelet. „Tilmann atya azt mondta, hogy jól csináld... Én is ezt akarom hinni... Néha igazán gondoltam...” A névnap. Isten néven szólít bennünket. Ez a mi eszményképünk. Azt mondjuk egymásnak: Te.

Adventet ünnepeljük. Azt mondja a Jóisten: „Hozzátok akarok jönni!” Ezt a Jóisten mindig mondja, de adventben különösen. „Akarok élni a közösségükben, én, Jézus, harmadikként, mert a házasság szentség.” Szentség, mint az Oltáriszentség. „Itt jelen vagyok – mondja Jézus –, nemcsak az Oltáriszentségben, hanem itt is jelen vagyok.” És ha most felállok, és térdet hajtok az egyik pár előtt, ez teológailag helyes. De nem szokás. Krisztus Önökben lakik. Ez a karácsony. A gyermek ebben a bölcsőben lakik. Azt ünnepeljük, hogy a gyermek köztünk van, velünk van. József, Mária, Jézus.

Nagyböjt. Áldozatot hozunk, hogy a szívünk megtisztuljon. Egész évben tesszük ezt. Reméljük. De a nagyböjtben különösen.

Húsvét. Nagyon szép ünnep a húsvét. Azt jelenti, a fény Jézus, a fény Mária, a fény erősebb. Az életünkben a fény erősebb. A keresztnél, a szenvedésben a fény erősebb. Azt mondja a Jóisten: „Szeretlek Téged, szeretlek titeket.” Tehát minden nehézség az életünkben nem baj, nem igazán baj, fáj igaz, de nem baj, mert a fény erősebb. Jézus elesett Máriával, Jóisten erősebb. Szeretet erősebb, mint a mi gyöngeségünk. Ez a húsvét. És mindig húsvét van.

Májusban Máriával ünnepeljük az életünk anyját. Minden ünnepnek van valami jelentősége az életünk számára. Adventben nem azt ünnepeljük, hogy Jézus négyezer évig nem volt, nem is azt, hogy egyszer majd az idők végén jönni fog, talán nem tudjuk, de hisszük, hogy jönni fog, de az nem fontos nekünk ma. Hanem azt ünnepeljük, hogy akar jönni most, mindennap és ma hozzánk jött,

találkoztunk vele a társunkon keresztül, és azt mondja, szeretnék hozzátok jönni. Ma advent volt. Talán egy kicsit egymásért. Talán húsvét volt. Megérettük, hogy az Isten fényessége mindennél nagyobb. Vagy május volt ma. A Szűzanya egészen közel volt hozzánk.

Vagy pünkösöd volt. Megérettük, hogy a Szentlélek képessé tesz minket arra, hogy szeressünk, erőt ad, hogy jó szavakat szóljunk. Megértették? Az egyházi év az mindig van, egy területet mindig kiemelünk, és ezt hangsúlyozzuk egy hosszabb ideig. A születésnapnál is így van. A társamat mindig is a Jóisten teremtetten, mindig is szerette, mindig tudom mondani: jó, hogy vagy! És mindig tudom mondani, egész évben, de a születésnap külön ünnep. Tehát ami mindig érvényes, azt egy ünnepen külön kiemeljük, ünnepeljük. Akkor van egy programunk: Hogyan ünnepelnek a schönstatti családok... Fontos ünnepelni, mert ha nem, akkor nincs schönstatti család.

A házi szentélyünkben érezhető, hogy hol tartunk az egyházi évben. Egy lila vagy piros szín. Vagy jelezzük, hogy valakinek születésnapja van. A házi szentélyen belül ünnepeljük az egyházi év eseményeit az életünkben. Ez szép feladat. Talán egész évben dolgozunk, ez szép dolog. És írunk az Oázisba. Nem szeretnék egy kicsit mesélni arról, hogy hogyan ünnepelnek? Szép lenne, ha mindenki tudna kicsit mesélni arról, melyik ünnep volt nagyon szép. Nem baj, ha hárman vagy négyen beszélnek a karácsonyról. Beszélhet ma három család, a többi holnap. Pont.

Tilman atya, 1992. április 22.

Olyan képek, amelyeket egész életünkben viszünk magunkkal

Interjú a Soós családdal, Zsuzsival, Viktorral, Virággal és Veronikával a NEK tapasztalatairól

Melyik kongresszusi eseményen vettetek részt?

Viktor: Családirag a nyitó és a záró szentmisén, illetve a szombati családi napon, majd a Kossuth téri misén vettünk részt. A lányok, akik a Kodály Zol-

tán Magyar Kórusiskolába járnak, szolgálták a nyitó szentmisén. Ez az alkalom az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyehez tartozó katolikus iskolák tanévnyitó szentmiséje is volt egyben, így abban a nagy ajándékban volt részünk, hogy a kórusiskola közösségével együtt, az énekkarral szemben, az első szektorban ülhattünk. Mindhárom lányunk közösen énekelt a kórusal ezen a szent-

misén, illetve Virág egész héten szolgált az énekkarral a Hungexpón. Minden reggel a reggeli dicséret során, illetve a szentmiséken énekeltek, és ők egész nap ott voltak. Emellett mint a családi nap összefogói vettünk részt a Margitszigeti családi napon a Schönstatt-mozgalom részéről. Több házaspárral, Geiger Andrissal és Renivel, Paulovics Zolival és Orsival, Kovács Leventével és Ildivel együtt készítettük elő a Schönstatt sátrat és az eucharisztikus házaspárok útját. Utóbbival itt, a Margitszigeten, és előtte egész héten a Hungexpón is lehetett találkozni, ami azt gondoljuk, hogy közösségünk szép ajándéka a NEK és a magyar egyház számára.

A lányokat hadd kérdezzem meg, hogy a kórus milyen időbeli elfoglaltságot jelentett?

Virág: A kongresszus előtt, augusztus utolsó hetében volt egy egyhetes intenzív próbánk. A kongresszus hetében mindennap énekelünk, szerdán a Laudesen, a többi nap a reggeli misén, délután pedig próbáink voltak. Igazából az egész napot a Hungexpón töltöttük. Ebédidőben és a délutáni fakultációk alatt szabad program volt, ami jó lehetőség volt, hogy részt tudjunk venni a programokon, erre előzetesen nem is nagyon számítottunk. Mind a nyitó, mind a záró mise előtt elpróbáltuk előző nap az egészet, és volt még több próba is. Ez

sűrű volt, és sok készülés volt benne, de nagyon-nagyon nagy élményt jelentett, különösen a záró misén az, hogy 2100-an énekeltünk. Ennek nagyon erős közösségi ereje volt. A nyitó misén pedig mint katolikus iskolás diákok énekeltünk együtt, ez is felemelő volt, hogy ennyien vagyunk, és együtt, közösen tudunk szolgálni.

Gondoltad előtte, hogy ez ilyen nagy élmény lesz, vagy ez meglepetés volt számodra?

Virág: Azt tudtuk, hogy nagyon nagy és nagyon szép élmény lesz, de ahogy ott ültünk a tribünön, és elkezdtünk énekelni, és láttuk, hogy mennyi ember van... – erre így nem lehetett előre számítani. Engem nagyon megérintett, hogy mennyien vagyunk, hogy milyen erős a magyar egyház.

Veronika: Nekem egy kicsit kevesebb próbám volt, ugyanis én csak a nyitómisén énekeltem. De a készülék így is sok, fárasztó munkával járt együtt. A nyitómise közepén gondoltam bele, hogy ez a munka milyen hasznos volt. Jó volt látni, hogy az énekünk mennyi embert meghatott, mennyi emberhez eljutott, és hogy mi diákok kiállunk azért, hogy Istent képviseljünk és dicsőítsük. Számptalan visszajelzést kaptunk, hogy mennyire szép volt az ének, és ez nagyon-nagy élmény.

Önkéntesként én is ott voltam a nyitómisén a Hősök terén. Meglepetés volt, számomra legalábbis, de úgy látszott, hogy a tribünön lévők számára is, az az erős napsütés, aminek az elviselése azért nem volt könnyű.

Virág: Erre nem számítottunk. Amúgy is nehéz volt koncentrálni, órá-

kig ott ülni és énekelni, hiszen már jóval korábban, reggeltől ott voltunk a helyszínen a nyitó misén is és a záró misén is. Az önkéntesek próbáltak segíteni, vizet hoztak nekünk, adtak kalapokat. Nagyon jó volt megélni, hogy gondoskodnak rólunk és figyelnek ránk. Igazából így sokkal könnyebb volt. Még egy „szállóvicc” is alakult a NEK-ről és a napsütésről, amelyet azóta is emlegetünk.

Veronika: A szombati főpróbán rosszul lettem, így ott a misének az első két darabját nem is tudtam énekelni. Annak viszont nagyon örülök, hogy a misén 100%-osan ott tudtam lenni, és az összes darabot végigénekeltem.

Milyen volt a záró szentmisén a Szentatya közelsége? Mire gondoltatok, milyen érzések voltak bennetek?

Virág: Nekem ez kicsit ismerős volt, mert mi páran az osztályunkból voltunk két éve Rómában, egy betlehemest énekeltek, és azon a Szentatya is jelen volt. Nagyon megerősítő volt, ahogy a pápa végigment az emberek között, és láttuk, milyen nagy örömmel fogadták őt. Nekünk is egy életre szóló emlék, hogy így láthattuk őt. Eljött Marco Frizina atya is, ő írta 2000-ben az ifjúsági találkozó himnuszát, most pedig több darabját énekeltek a záró szentmisén. Neki rendkívül erős karizmája van, fantasztikus élmény volt, ahogy odaállt vezényelni, amilyen nagy alázattal tette ezt, és szép, hogy ezért eljött Olaszországból. De ez az egész NEK-es munka nagyon összehozta a kórust. Most is érezzük azt, hogy sokkal könnyebben dolgozunk együtt, hogy így ennyi mindenben túl vagyunk. Feri bácsitól (vö. Sapszon Ferenc) a NEK

alatt emberileg olyan sok mindent tanultunk. Amikor kiállt elénk, egy csomó gondolatot adott át, amire év közben kevés idő van. Hálás vagyok, hogy a NEK miatt ezt is megkaphattuk tőle. Ő tudta azt, hogy ez nagyon-nagyon sok munka, és szükségünk van arra, hogy még erősebben ott legyen mellettünk.

A Hungexpo eseményei és az ottani éneklések mások voltak?

Virág: Az zárt térben volt, könnyebb volt beénekelniük a teret, úgyhogy kevesebb izgulás volt a mi részünkről. Kevesebben voltak, de igazából anyagban körülbelül ugyanazzal készültünk, és élményben is hasonló volt.

Volt-e olyan előadás, olyan résztvevője ezeknek a Hungexpói napoknak, akiknek a személyiségét, karizmáját, előadásának egy-egy gondolatát esetleg magaddal vitted, megtapasztaltad?

Virág: Bőjte Csaba atya előadása nagyon tetszett, sok gondolatot vittem magammal. A reményről beszélt, ami engem leginkább megérintett. Volt egy előadás, amikor a magyarországi mozgalmak képviselői beszéltek. Nagyon nagy élmény volt, hogy konkrétan találkozhattam schönstatti gondolatokkal, amelyek már ismerősek voltak más schönstatti alkalmakról, és ez nekem akkor nagyon megerősítő volt.

Zsuzsi, édesanya: Több mint 100 kórusművet tanultak meg a kongresszusra. Nem hangzott el kétszer ugyanaz, az összes misén, minden egyes darab más volt, még a mise állandó részei is különbözőek voltak minden egyes misén, szerintem ez – bár lehet, hogy szülőként kicsit elfogult vagyok – emberfeletti teljesítmény volt. Azt kívülállóként

is lehetett látni, hogy rengeteg munka van benne. Azt gondoltam, hogy már a hét közepére ki lesz készülve mindenki. Ehelyett azt láttam, hogy annyi energiát, lelki erőt adott a gyerekeknek ez az egész folyamat, hogy amikor már benne voltak és csinálták mindennap, akkor a hét második felében már nekünk kellett lebeszélni Virágot a további programokról. Amikor az egésznapos szolgálat után, a késő délutáni próba után hazatelefonált, hogy még elmegy a jezsuitákhoz szentégimádásra, vagy ide megy, oda megy, nekünk kellett fékezni egy kicsit, hogy aludni meg pihenni is kéne. Annyira érzékelhető volt a kegyelem, az Istentől jövő erő, amikor a Szentlélek árad!

Említettetek a kongresszus vonzását. Odamentetek, mert biztosak voltatok abban, hogy nagyszerű eseményen fogtok részt venni, de ami ott ért benneteket, az messze felülmúlta várakozásaitokat.

Viktor: A kongresszus előtt ott volt bennünk a kérdés: részt venni, nem részt venni? Min vegyünk részt, hol tudunk részt venni? De ez átfordult bennünk, és a vasárnapi nyitómise után már minden programra el akartunk menni. Ezt persze fizikailag nem lehetett kivitelezni, de legalább a közvetítéseken keresztül próbáltunk a hétköznapi programokba is bekapcsolódni. Három éven keresztül minden nap imádkoztunk ezért a kongresszusért, és ennek eredményét itt kézzelfoghatóan, egyértelműen megtapasztaltuk. Hogy ott volt mögötte az a rengeteg ima, áldozat, ez érezhető volt. Talán a legjobban a Kossuth téri szentmisét követő szentégimádásnál, körmenetnél éreztük ezt, de a pápai misén és minden más NEK-es rendezvényen is,

hogyan olyan dolgok történnek, amelyek emberileg nem magától értetődőek. Szerintem ilyen volt az, hogy egy héten keresztül ragyogó napsütés volt Budapesten, hogy mennyien eljöttek, hogy mennyire méltóságteljes és szép volt az egész. A professzionális hangosításra és fénytechnikára, az egyéb külsőségekre lehet, hogy azt mondjuk, hogy egy gyékényen is lehet misézni, de egy ilyen világra szóló eseményt csak ilyen magas minőségi szinten lehet megvalósítani. Ebben minden benne volt: a liturgikus felszerelésektől kezdve, a programfüzeteken át, a megszólalók kiválasztásáig, minden.

Értsük jól. Lehet azon meditatálni, hogy ebből mennyi lélegeztető gépet lehetett volna venni, de azt gondolom, hogy egy-egy ilyen világraszóló alkalomnál ennek így kellett kinéznie. Mindemellert azt gondolom, hogy ez nem csak emberi szempont, mindezek mögött ott volt a Jóisten. Az Ő dicsőségéről, a Jóisten nagyságáról ragyogott ez az egész, picit a földi Mennyszöveget lehetett megtapasztalni.

A nyitó- és a zárómisén is találkoztunk, és azt láttuk, hogy a kicsik is ott voltak veletek.

Zsuzsi: Alapvetően nem volt rájuk panasz, jól viselték. Amikor a mostani kongresszus előtt idős nénik felidéztek a '38-as kongresszust, azt mondták: „Amikor én még kicsi voltam, ott voltam”. Úgy gondoltuk, hogy ezt a lehetőséget ne vegyük el a gyerekeinktől. Milyen jó lesz majd, amikor a Vince nagypapa lesz, és meséli az unokáinak a következő kongresszuskor, hogy én a

2021-es kongresszuson ott voltam, még csak félévesen, de a szüleim elvittek oda.

Viktor: Ahogy a vasárnapi szentmisén is törekszünk rá, hogy a legkisebbek is születésüktől fogva velünk jöjjenek a szentmisére, nem baj, ha néha kicsit hangosak vagy elevenek, így voltunk a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszussal is. Mert így válik természetesen

részükké. Nyilván nem könnyű elmenni egy ilyen programra, mert ha hosszú, az fárasztó nekik. De ezeket a kegyelmi pillanatokat ők is megérik kisgyerekként.

Egész héten az volt a gondolatom, hogy nagyon jó volt az az arány, amit az Eucha-

risztikus Kongresszus képviselt. Itthon rendezték meg a kongresszust, világméretű kongresszust, magyar szervezők, magyar emberek vettek részt többségében az eseményeken, egyfajta magyar sajátosság, jelleg és karakter volt jelen, ugyanakkor a NEK a Katolikus Egyház eseménye volt, s ebből adódóan az egész világegyházé is.

Viktor: Alapvetően azt gondoljuk, hogy Magyarország kicsi, meg a 15 millió magyar az kevés, de azért a világegyházban mégis katolikus országgént tartanak bennünket számon. Ez itt is megmutatkozott. Nyilván ehhez kell egy olyan bíboros is, mint Erdő Péter, az 1000 éves egyházi múlt, és nagyon sok meghatározó személy, a szentjeink, és azok, akik előttünk járnak. De azért ilyenkor jó azt is megtapasztalni, hogy a magyar egyház, a magyar történelem az elmúlt ezer évben meghatározó volt Közép-Európában.

Zsuzsi: Az is nagyon-nagy élmény volt, ahogyan utána Ferenc pápa nyilatkozott a NEK-ről. Érzékelhető volt, hogy megérintette őt az, amit itt tapasztalt, és hogy valószínűleg ő egy kicsit másra számított, mint amivel itt találkozott, és ez pozitív csalódás volt neki. Gertrúd Mária nővér sokszor mondja nekünk, hogy mi magyarok „szívemberek” vagyunk. Úgy gondolom, hogy Ferenc pápa valamit ebből megérezett. A nagy szívünk**ből** áradt felé a szeretet.

Beszéljünk a szombati napról, amelyen ti szolgálattelvőként vettetek részt a schönstatti közösség képviseletében, a margitszigeti családi napon!

Zsuzsi: Magára a családi napra még valamikor kb. egy évvel a kongresszus előtt jött a felkérés. Először a szervezők megszólították a lelkeségi mozgalmakat, kik lennének azok, akik szívesen jelen lennének. Később ők maguk is azt

mondták, hogy meglepődtek, milyen nagy az érdeklődés. Lelkiségi mozgalmak, szerzetes közösségek, fiatalokkal foglalkozók – ez a családi nap is megmutatta a magyar egyház gazdagságát, színességét, hogy tényleg ott volt mindenki ebben a testvéri egységben. Szerintem az a jó, amit ilyen családos találkozókon többször megfogalmaztak már mások, és meg is tapasztaltuk, hogy ebben a mai világban ezek a mozgalmak már sokkal inkább látják a közös célt, mint a különbségeket. Semmiféle rivalizálás vagy verseny nincs. Mindenkinek megvan a maga karizmája, mindenkinek megvan a maga küldetése, de valahol látszik a közös cél, és ez nagyon kijött a Margitszigeten. Nagyon jó volt megélni az egységet.

Személyesen a budapesti régió egyik felelős házaspárjaként kerültünk bele a szervezésbe. Megkérdeztek, hogy volna-e kedvünk ebben részt venni, ezt összefogni. Akkor megszólítottunk még néhány házaspárt, hogy a schönstatti sátorban legyünk jelen a Margitszigeten. Nyár elején elkészült az Eucharisztikus Házaspárok útja. Az volt a terv, hogy ezt jelenítsük meg a Kongresszus alatt Budapesten. Ennek egy „mobil” verziója volt jelen egész héten a Hungexpón és szombaton a Margitszigeten. Ahogy sokakkal beszélgettünk, sokakat meghívtunk arra, hogy nézzenek körül, vagy látogassanak el Óbudavárra, vagy a könyv alapján otthon beszélgessenek, elmélkedjenek, úgy érzékeltük, hogy az embereket megérintették a gondolatok, az a művészi kivitelezés, ahogy ez elkészült. Ez igazából Schönstattnak, és magának a házaspárok útjának is a célja,

hogy a házastársak közelebb kerüljenek egymáshoz.

A családi nap fantasztikus lehetőség volt a találkozásokra. A sátor gyűjtőpont volt, találkozási pont a schönstattiaknak. Ha pedig kimentünk a sátorból, nem juttunk messzire, mert lépten-nyomon ismerősökkel találkoztunk. Megállapítottuk, hogy szép nagy az egyház, de néha meg olyan kicsi, mert mindenkit ismerünk.

Mit tapasztaltatok a szombati szentmisén?

Viktor: Én azt gondolom, hogy a Kossuth téren, a nemzet főterén részt venni egy szentmisén, úgy, hogy a Parlament adja – idézőjelben – az oltárképet, ez azért nagyon méltó és szép. A másik pedig a keleti és nyugati egyház találkozója, különösen a pátriárkának a jelenléte. Már az elején is a moszkvai, de főleg a végén a konstantinápolyi pátriárka jelenléte jó, hogy Magyarországon valósulhatott meg, hogy kelet és nyugat itt tudott találkozni. Ezek mind-mind olyan nagy dolgok. Ide-oda nézünk és mindenhol megtapasztaljuk azt, hogy micsoda fantasztikus gazdagság, és hogy minden emberi cselekedet előtt és fölött látszik, hogy a Háromságos Egy Isten a dicsőségét mutatta meg. Talán nem is gondoltuk akkor, amikor készültünk rá, amikor imádkoztunk, hogy ez mekkora erőforrásunk lesz évekig, évtizedekig.

Annyi minden forrás fakadt ebből a kongresszusból, mint ahogy a mi forrásunk az Úristennek a szavaiból és az Eucharishtiából, hogy nem lehet feldolgozni rövid idő alatt. Tényleg évtizedek kellene, amíg mindent szépen, a feldolgozási ütemünkben és mértékünkben meg tudunk

tapasztalni, a szó teljes értelmében.

Hogyan összegeznének: az eddig tapasztaltak szerint, amit eddig be tudtak fogadni, fel tudtak dolgozni, mit jelentett nektek a kongresszus?

Zsuzsi: Amikor mentünk a nyitó misére, a Múcsarnok felől mentünk át az oltár előtt, Ozsvári Csaba keresztje, a Missziós kereszt előtt. Én ott éreztem meg a NEK hangulatát, és utána ez maradt bennem egész végig. Csak ültem ott, és szinte megkönnyeztem azt, hogy mi, schönstattiak talán kicsit jobban tudjuk, hogy mi van e mögött a kereszt mögött. Csaba életfelajánlása. Ő 12 évvel ezelőtt, abban a szentelésben felajánlotta az életét Magyarország lelki megújulásáért. Még a Városmisszióra készítette ezt a keresztet, lehet, hogy azt sem tudta, hogy fel fogja ajánlani az életét, azt meg végképp nem tudta, hogy a Jóisten ezt így közvetlenül el is fogja tőle fogadni. És 12 év múlva jön egy ilyen alkalom, és ott vagyunk a nyitó misén és ott van a kereszt. Ez annyira mélyen megrendítő, hogy az a Missziós kereszt, ami igazából a Városmisszióra készült, és biztos ott is nagyon fontos funkciója volt, Csaba halála után 12 évvel betöltötte a küldetését.

Viktor: Az a kereszt nem egy klaszszikus értelemben vett kereszt. Az életindák vannak rajta, Csaba motívumai, és ugyan vértanúk és hitvallók ereklyéit tartalmazza, de nem a szenvedő, hanem a megdicsőült egyháznak a keresztje,

mely a dicsőséget, az életet jelzi számunkra. Azok a szentek és boldogok, akik a kereszt ereklyéiben ott vannak, mind-mind közbenjárnak értünk, és azt mutatják, hogy ebből a földi életből a dicsőséges, az örök életre vagyunk meghívva, és oda törekszünk. És nemcsak a kereszt, hanem az evangéliumos könyv, a kehely és minden olyan tárgy, ami az ő alkotása és hozzá kötődik, efelé vezet minket.

Ma még nagyobb szüksége van a szerzeteseinknek, a papjainknak és nekünk egyszerű hívőknek is, hogy odafigyeljünk egymásra és szeressük egymást mindennap úgy, amilyenek vagyunk. Nekem ennek a kongresszusnak ez volt a legnagyobb, legmeghatározóbb mondanivalója, illetve nagyon-nagyon megerősítő volt. Az ember életében vannak olyan pillanatok – lehet, hogy több, lehet, hogy kevesebb, de vannak –, amikor megváltozik, vagy egészen átalakul benne valami, és máshonnan indul a következő nap, mint ahol előtte volt. Nagyon remélem, hogy ez most itt sokaknak megadatott.

Az interjút készítette: Dancsok Tamás

Krisztus világossága

Egy szép nyári estén kialudt a konyhánk világítása. Ez még nem okozott nagy meglepetést, hiszen az izzó már csak ilyen, előbb-utóbb kiég, ki kell cserélni. Csakhogy most hiába cseréltem ki, a lámpa ezután sem adott fényt. Sőt rá kellett jönnöm, hogy nem az égővel van baj, hiszen a kapcsoló a konyhai pult és az étkező asztal feletti lámpákat együtt működteti, egy áramkörre van kötve a másik lámpával, és az is sötét maradt. Hát ilyet is láttam már, le kell menni a garázsba, és a kapcsolótáblán a biztosítékot fel kell kapcsolni. Igen ám, de a kapcsolótáblán minden biztosíték fel volt kapcsolva. És egyébként a lakásban minden más lámpa, konnektor, de még a konyhai gépek is működtek gond nélkül – persze az jó volt, hogy legalább főzni tudtunk! Csak a világítás hiányzott. Nem maradt más hátra, mint leszerelni az „elromlott” villanykapcsolót. De sajnos ott sem volt semmi rendelkezés.

Jött a következő ötlet: édesapámnak, egyetemem évei előtt villanyszerelőként kellett dolgoznia, hogy így munkásnak minősítve felvételt nyerhessen az egyetemre. Azonban a telefonos (nagy)apai segítség sem vitt előbbre. Hétvégén viszont meglátogattak minket a nagyszülők, felszerelkezve egy vezetékkereső faldetektorral. A házilagos tudományunk azonban itt megállt, mivel csak annyit

láttunk, hogy a „döglött” kapcsolótól felfelé megy a vezeték, majd elkanyarodik. Akkor hát jöhet a villanyszerelő.

Hála Istennek, évek óta van egy ezermester szerelőnk, aki víz-, villany- és gázszerelő is egyben. Két nyaralás között sikerült is egyik estére elhívni. Első körben odáig jutottunk, hogy megtaláltuk a kapcsolótól induló vezeték fali átkötését, kapcsolódobozát. Ez persze csinosan elrejtve a tapéta alatt volt, azt fel kellett hasítani, hogy hozzáférjünk... Ezt bevállaltuk, hiszen a konyha és étkező nyáron még használható így is, mert sokáig van világos, de tudtuk, hogy ez nem maradhat így: ez mégiscsak a lakás egyik legfontosabb közösségi tere. (És a sok korgó gyomrot is meg kell tölteni, akkor is, ha már sötétedik...) A bekötések ellenőrzése után, mivel itt is minden rendben volt, haladtunk tovább. Sikerült megtalálni a tapéta alatt a következő kapcsolódobozt is. Azt is szépen felvagdostuk... Ott sem volt semmi hiba. Onnan viszont elveszett a vezeték nyomvonala, a fémkereső a vasbeton födém vasalatán megbolondult. Közben besötétedett, a szerelőnk eredménytelenül kellett, hogy elvonuljon.

Kicsi nyaralás, majd újabb szerelés. A szerelővel most a kapcsolószekrény felől kiindulva kezdtük a hibakeresést. Leellenőriztük az összes biztosítékot: műszerekkel is, meg le- és felkapcsolgatva

is. Közben azért – biztos, ami biztos – a garázsban levő kapcsolószekrény feletti kamránkban is kibontogattunk kapcsolódobozokat, hiszen a vezetékeknek egész biztosan arra kell jönniük, és ha a kapcsolószekrénynél még minden vezetékben van áram, akkor csak azt kell megtalálni, hogy hol szakad meg, hol van szétcsúszott kötés, vagy vezetékszakadás... Újabb este ment el eredménytelenül, el nem tudtuk képzelni, hogy hol lehet a hiba. A rejtély továbbra is rejtély maradt.

Augusztusban már elkezdődtek a gyertyafényes vacsorák. Kitarató szerelőnk a következő alkalomra már egy profi vezeték-kereső műszert is beszerzett, úgy érkezett. Nehezítette ugyanis a hibakeresést, hogy a vezetékek színhasználata, a kötések módja nem a megszokott volt. A régi szerelőt, aki a ház építésekor dolgozott, mi nem ismertük, abból az időből elektromos tervrajzunk nem volt egy gramm se. Ezzel az új műszerrel viszont már sikerült végre az áram nélküli vezeték nyomvonalát megtalálni. És csodák csodája, az nem a garázsban levő központi kapcsolószekrény felé mutatta a falban futó vezetékét, hanem éppen a másik irányba, a nappali felé.

A nappalinkban, a konyha felőli falnál álldogál egy kis ládakomód. E mögött van egy konnektor, felette pedig a nappali lámpakapcsolója. Azt is meg kellene nézni. Ez a lámpakapcsoló egy nagy Feltámadás-kép mögött van elrejtve. Mikor öt éve beköltöztünk a lakásba,

ezt a nagy képet csak erre a falfelületre tudtam kiakasztani, és oda is csak úgy, hogy a kapcsoló elé lógott. Ezért a kapcsolót átalakítottam, beleszereltem egy húzós villanykapcsolót, ami a kép alól kilógva használható.

A Feltámadt Krisztus képét leakasztva döbbenet láttuk, hogy a nappali lámpakapcsolója mellett csöndesen megbújik egy másik kapcsoló is, amiről én teljesen elfeledkeztem, hiszen azt sosem használtuk, az mindig is a kép mögött volt, felkapcsolva. Itt, a mi Feltámadt Krisztusunk mögött bújt meg a rejtély megoldása: ez a konyha-étkezőnk világításának egy másik kapcsolója volt, ezt kellett felkapcsolni. (Máig sem tudjuk, hogyan kapcsolódott le, hiszen a kép mögé alig lehet beférni, és senki sem tudta a családból, hogy ott egyáltalán van egy kapcsoló.) Különös „villanyszerelés” volt, ilyen még a 60 felé járó szerelőnk sem látott...

Pár héttel később barátainknak meséltük megvilágosodásunk történetét, hogy három esténk, a szerelő munkadíja, a kibontott tapéta helyreállítása és a bosszúság maradt csak egy ilyen értelmetlen „villanyszerelésből”. (Na azért a gyertyafényes esték jók voltak...) Ők akkor visszakerdezték: nekünk nem esett-e le, hogy a világosság a Feltámadt Krisztustól van?!

És tényleg ott volt, csak mi nem vetük észre, eszünkbe sem jutott, hogy ott keressük. Műszerekkel estünk neki, „szakembert” hívtunk, estéket rászántunk, de az fel se merült, hogy a Feltámadt Krisztusnál kezdjük. Lehet, hogy máskor is, mindig Tőle kellene elindulnunk...

Találkozásom Jézussal

Régóta irigykedve néztem szüleimre, rokonaimra, akik mehettek már áldozni. Főleg, mikor két éve nővérem is elsőáldozó lett, vágyódtam én is, hogy Jézus hozzám jöhessen a Szentostyában.

Szoktam ministrálni, így többször is öröm volt az oltár mellett, Jézus közelében lenni. Leginkább akkor szeretek ministrálni, amikor családokkal, barátaimmal sokan együtt állhatunk az oltár körül, például Óbudaváron a családnapokon.

Néhány hete, az Eucharisztikus Kongresszuson azonban megtapasztaltuk, hogy milyen szép, ha nem csak a barátainkkal ünnepljük Jézust, az Oltáriszentséget. Nagy öröm volt szombat este Jézus dicsőségére együtt részt venni a körmenetben, ahol Jézus volt a középpontban és a legkedvesebb énekeink is elhangzottak.

„Krisztus, kenyér s bor színében,
Úr s király a föld felett:
Forrassz egyé békességben
Minden népet s nemzetet.”

Énekeltük sokszor, magasba emelt gyertyáinkkal. Ez a megélt öröm is a Jézussal való egységemet növelte.

Elsőáldozásom óta mindig örülök, amikor Jézus hozzám jöhet. Különösen is ünnepi alkalom volt most az Eucharisztikus Kongresszuson, amikor a záró misén Ferenc pápa jelenlétében áldozhattam több százezer ember között.

Már hajnaltól nagyon izgatottak voltunk, mert az interneten követni tudtuk a pápát szállító repülőgép útját.

Egész családommal az Andrássy úton várakoztunk reggel óta. Jó, hogy volt egy nagy pokrócunk, amire letelepedve a kordon előtt jobban telt az idő. Falevelekből szép kápolnát építettünk Jézusnak, akit nagyon szeretek! Egy idő után a pokrócnál sokkal érdekesebb volt, hogy láttuk a kivetítőn, hogy Ferenc pápa kilépett mosolyogva a Szépművészeti Múzeumból. Ezután csupa izgalom volt minden perc. Felálltunk a kordonra és figyeltük, találgattuk, merre indul majd a Szentatyá. Hatalmas öröm töltött el, mikor észrevettem, hogy épp az Andrássy úton felénk közeledik a pápa mobil. Egyre közeledett, de nem csak ő, hanem fekete autók gurultak előtte is, utána is, biztonsági emberekkel. A biztonságot még növelte, hogy felfedeztük a szemben álló házak tetején a mesterlövészeket. Érdekes volt látni, milyen sok ember futott öltönyben a pápai autó mellett. Ferenc pápa kedvesen áldott meg mindnyájunkat, sőt, láttuk, ahogy egy kis gyereket fel is kért az autójába, és keresztet rajzolt homlokára. Nagy öröm, hogy Papának sikerült közelről lefényképezni a Szentatyát.

Örültem, hogy Ferenc pápában Jézus földi helytartóját személyesen is láthattam. Sugárzó szeretete Jézusból ajándékozott nekem egy darabot.

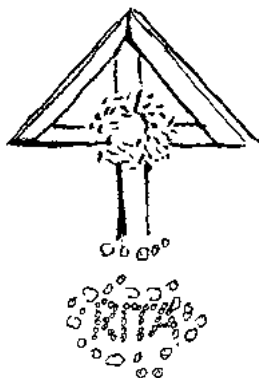
Máté, 10 éves

Ígéret Ritának: „Találkozunk a Mennyországban”

Mindenszentek és Halottak napja kapcsán talán többen foglalkozunk családunk elhunyt tagjával, az élet és halál, a mulandóság kérdéseivel. A temető- és családlátogatások, a teljes búcsú elnyerésének kegyelmi időszaka ez. Zalaegerszegen, évekket ezelőtt, 65 évi, szentségi házasságban eltöltött időszakuk után kísértük együttes temetés keretében örök nyugóhelyükre nagyszüleimet. Mikor Górány Ritának ennek a történetét talán még egy családnapi alkalmával elmeséltem, végig nagy odafigyeléssel hallgatva a végén csak ezt mondta: „Szép, ezt meg kellene írnod az Oázisba is!” Megígérttem neki. Több év távlatából, mostanra már letisztulva, és megértve azt az üzenetet, amire Rita akkor a maga egyszerűségével csak annyit mondott, hogy „szép”, szeretném megosztani családunk kincsestárából ezt a történetet.

Nagyszüleim 1944-ben házasodtak össze, 3 gyermekük született, akikre – miután saját személygépkocsijuk nem volt – mint 3 „Mercedeszükre” tekintettek! Házasságkötésükkor dédnagymama ezzel a kéréssel adta át lányát fiatal férjének: „Nagyon vigyázz Rá!” 13 unokájuk és 23 dédunokájuk született a mai napig. Papikó jogász végzettsége révén a Zala Megyei Tanács pénzügyi osz-

tályán vezette az adócsoportot, Mamsi pedig általános iskolai tanító néniként ment nyugdíjba. A háború, a nélkülözés, a betelepítés történelmileg is nehéz időszakait is közösen meg-, át- és túlélve tartottak ki mindvégig egymás mellett, szolgálva családjuk biztonságát, békeségét és fennmaradását. Idős napjaikra már nem voltak olyan mobilisak, de így is megtalálták a módját, hogy tovább segítsék a családjukat. Mamsi szeretet-kifejezésének egyik legnyilvánvalóbb formája az imádságok mellett a főzés, és a közös családi étkezések voltak. Egyetemről hazatérő unokákként zavarba ejtő módon, étellel felpakolva tudtunk egyetemi városainkba visszatérni és a finom falatok fogyasztása

kapcsán napi szinten is gondolhattunk rájuk. Megváltozott életállapotukban is megtalálták a módját, hogy a szolgáló szeretetüket megélhessék.

Mamsi krónikus betegsége miatt 86 éves korában, egy gyorsan kialakult szívelégtelenség következtében, kórházba szállítását követően, hirtelen halt meg. Papikó, combnyaktörését megelőzően, már jó pár hónapja ágyban fekvő volt, de a mindennapjaikban számítottak egymásra. Mikor Papikó nem érzekelt otthon Mamsi jelenlétét, megkérdezte az ápolását végző gyermekeitől, hogy:

„Hol van Anyu?” „Nincs itthon, előrement.” Következő napon gyűrögette, pakolgatta az ágyneműit, és ezért megkérdezték tőle: „Apu, mit csinálsz?” „Csomagolok, hív Anyu, és megyek! Találkozunk a Mennysorszámban! De hogyan fogok tudni ezekkel a rossz lábaimmal bemenni?” Ezt követően harmadik nap reggelén különösebb előjelek nélkül belázasodott, és pár óra leforgása alatt, otthonában, 94 éves korában, csendesen megtért Teremtőjéhez. Mivel azon a héten sok haláleset volt, Mamsi temetésére még nem kerülhetett sor. Innentől fogva pedig egyértelmű volt, hogy együttes, közös temetésük lesz. Bár két koporsó volt egymás mellett felravalozva, bennünk mégis a „holtomiglan holtodiglan” egymásnak tett ígéretük csengtek fel, és hogy Papikó élete végéig vigyázott Mamsira. Nem egy baleset következtében kellett kettős temetést tartani, nem egy családot ért COVID fertőzés tragédiája kapcsán, hanem egy közösen megélt életküldetés földi pályájának a befejezéseként. Ennél szebbet és többet szerintem egyikünk sem kívánhatna magának. Ezt követően a családi házukban megtartott halotti torigazi agapévá változott. Fényképalbumok kerültek elő, és anekdotázgatások indultak. Most, több év távlatából úgy érzem, hogy nemcsak az életükkel, de a halálukkal is nagyon komoly örökséget hagytak ránk.

Az életszentség útján próbáltak járni, felismerték és megélték azokat a lehetőségeket, amelyek idős koruk ellenére még megadattak nekik. „Ha meg akarjuk érteni az idősor lényegét, ne arra figyeljünk, amit az tőlünk elvesz, hanem

arra, amit még meghagyott” olvastam valahol. Nagyszüleim – és már Rita és Róbert is – erős égi pártfogói a családnak, a Schönstatt családnak. Ádám és Éva a paradicsomi létben éltek, akkor Isten teremtett világának nem volt része a halál. Azóta viszont ezzel munkánk van, csak úgy, mint a házasságunkkal. A halál nem az élet, bizonyos esetekben az ápolás kudarca, hanem életünk része, amire készülnünk kell. Mindenszentek

és Halottak napja kettős ünnepének az üzenete számomra így: a hétköznapok nem nevesített szentjeinek az életpéldáján keresztül meghívás az életszentségre, saját életünk múlandóságának a megtapasztalása mellett. Ebben az időszakban talán tudatosíthatjuk magunkban égi Édesanyánk imádságából különösen is ezeket a sorokat: „Imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján!” Amen.

Tóth Gábor és Judit

Akolitusként a kongresszuson

Elsősorban hálát adok a Jóistennek, hogy áldása kísérte a Kongresszust, és engedte, hogy magam is részt vehessek rajta, de hála van a szívemben a szervezőkért, a munkatársakért, az önkéntesekért, a zarándokokért és minden résztvevőért is.

A nyitó misén akolitusként áldoztam, hét közben a Hungexpón önkéntes koordinátorként dolgoztam, a Statio Orbison pedig az énekkarban énekelhettem. Áradt a szeretet és a jó szándék, ami elsodorta a nehézségeket, kialvatlanságot.

Túlnyomó többségben rendkívül készséges emberekkel volt szerencsém együtt dolgozni. Az önkéntesek szívvel-lélekkel szolgáltak. Egyéni önkéntesekből végül csapattá értünk, támogatva egymást, közben mosolyogva, szeretettel végezve a koordinált feladatainkat. De nemcsak a feladat ellátása volt a cél, hanem a *communio* megélése is. Öröm volt látni a barátságok szövődését, és tapasztalni a kapcsolatok továbbélését azóta is. Számtalan példa mellett külön

személyes öröm volt számomra, hogy lányom önkéntesként nem közvetlenül az én csoportomban, de nem messze tőlem, együtt tevékenykedett velem, és hasonlóan élte meg ezt a bő hetet. Csoporttársaiban ő is barátokra talált, így hallatlanul élvezte a közös munkát.

Mondhatnám, hogy a helyzet adta magát, és ha csupa értékes, azonos értékrendet valló, szerető embert összehoz a közös munka, azt a Jóisten gazdag áldása kíséri, mégis öröm volt nap mint nap rácsodálkozni erre a hálás felismerésre. Mert ez történt. Akik együtt dolgoztak napközben, délután együtt mentek a Forráspontra, aki nem ismerte a közlekedést, azt elkíserte egy társa, akiben túlcsoportult a szeretet, öleléssel várta az érkező zarándokokat, és akiben felujjongott a boldogság, örömtől sugárzó arccal, ugrálva búcsúztatta záráskor a távozókat. Mosolyra fakasztott, ahogyan az önkéntesek együttműködtek, ahogy jártamban-keltében láttam, hogy csoportokban a folytatást tervezgetik, megosztják az élményeiket, és önfeledten nevetgélnek. Együttal Budapest megélte azt, amit leginkább a városmissziók alatt szokott, hogy a hajnali első 10-es buszon a Hungexpo felé a furcsa rikító ruhát viselő felszállók mosolyogva köszönnek az utastársaknak a korai álmatag-friss idő ellenére, hogy hálásan megszólítják ismeretlenek városzerte ezeket az önkéntes ruhát viselőket, és ők mosolyogva, derűsen felelnek, aztán örömmel látják egymást egy másik rendezvényen, akár

teljesen más élethelyzetben. Talán kaptunk ajándékul egy pillanatnyi mennyországot.

A munkánknak volt íve. A kihívásokat eleinte az ismeretlen helyzet hordozta magában, nem épültek még ki a kapcsolatok, nem voltak tiszták a szerepek és a felelősségi körök. Miután ezt sikerült feltérképezni, a hirtelen, nem várt problémák megoldása színesítette a feladatainkat: mint például a hibás, merülőfélben lévő vagy fogyó eszközök és anyagok pótlása, vagy fel-felütötte magát a feszült légkör maró érzése, de mindig kéznél volt a segítség. Végül jött a nem várt zárónapi zarándokhullám, ami megint más jellegű feladatokkal gazdagította azt az élményünket: hogyan is tudunk a komfortzónánkon kívül helytállni.

„Az én igám édes, az én terhem könnyű!” olvashatjuk. Nos, pár óra alvással, vagy vízhányásokkal együtt is, Szerető Atyánk felkínálta a lehetőséget a feladatok megélésére, hála neki, nem volt túl könnyű, mégis akkora keresztet kaptunk, amit együtt elbírtunk. Láttam sok példamutatást, mosolyt, ölelést, ujjongást, segítőkészséget, tanúságtételt úgy is, hogy az előadásokra akkor el sem jutottam. Még jó, hogy felvételre kerültek, így most és bármikor szépen sorban van lehetőségem visszaneézni őket, újra és újra átélve azt az érzést és hangulatot, ami az eseményeket körülölelte.

Többet kaptam, mint adtam. Kipróbáltam magam egy új helyzetben, részese lehettem egy monumentális rendezvénynek, kaptam sok őszinte köszönetet és együtt szolgálhattam a lánnyal. Igen, ez mind igaz. Ami azonban talán

még ennél is fontosabb, hogy tényleg áradt a Lélek. Bár nem tudtam részt venni az előadásokon, mégis párás szemmel igyekeztem szentgyónáshoz, mert megindító volt, amit átélünk.

Amikor láttam az érkező zarándokokat átölelő önkénteseket, amikor megszólítottak a buszon hálás emberek, amikor ujjongó önkéntesek búcsúztatták ugrálva a zarándokokat, mindig tudtam, hogy jó helyen vagyok.

Ez egy nagy utazás, mely a Szent-ségimádás Iskolájával, az Evangelizáció Iskolájával, a sok imával és szentségimádással kezdődött. Azonban úgy érzem, ezzel nem lett vége az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hatásának. Visszanézve a felvételeket, feldolgozva a csoportokban az élményeket, olvasva a tanúságtételeket, újra ott lehetek, és kísérni fog utamon az önkéntes mun-

ka, a munkatársak, Ferenc pápa kedves szavai, az éneklés több mint 2000 kóristával, vagy akolitusként az áldoztatás a nyitó misén.

Hálát adok a lehetőségekért, s kíváncsi vagyok, hogy az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus valóban megújulást hozzon a szívünkbe és a világ minden táján az emberek szívébe.

Fél füllel – egészen

Kétéves korom körül, egy súlyosabb lefolyású betegség után, figyelt fel édesanyám arra, hogy nem fordulok a leeső ceruza után, nem hallom a koppanását.

Kis idő múlva már a János Kórház audiológiájára, fül-orr-gégészeti osztályára jártunk, melynek – ahogy Anya emlegette – Götze tanár úr volt a vezetője. Kedves, szeretetteljes embereket ismerhettem ott meg.

Egyetemi éveim végéig jártam oda. Bármi gondom volt a fülemmel, a hallókészülékemmel, szolgálatkészen, derűsen segítettek. Otthon éreztem ott magam.

Miután Zala megyébe (haza)költöztem, immár feleségként, kismamaként, újabb fejezet kezdődött az életemben.

Egy darabig, míg a szakképzésem Budapesthez kötött, alkalmanként visszajártam Hajni nénihez, aki boszorkányos ügyességgel „vette le” a mintát a hallójáratomról. S hála profizmusának, nagy precizitással készültek el keze által a készülékhez az illesztékek. Ő végezte az egész folyamatot, a végén a csiszolást is, ha szükség volt rá, s a paraffinozást.

A mi „családi” fogtechnikusunk (Hajni nénihez több mint 25 évig jártam) elkötelezett volt hivatása iránt. El voltam kényeztetve: természetes volt számomra, hogy keze alól olyan darabok kerültek ki, melyek tökéletesen simulnak a hallójáratba.

S hogy ezt miért írom le? Nemsokára kiderül...

Egyre gyarapodó családom – kislányaink, majd kisfiaink születése – miatt a hallásproblémámmal kapcsolatos ügyeimet meg kellett tanulnom helyben elintéznem.

El kellett tudnom engedni gyermek- és ifjúkorom lelkiismeretes szakembereit...

S meg kellett találnom az utamat új régi lakóhelyemen, ill. a helyi szakrendelő audiológiáján.

Az első nagy-nagy változás az volt, amikor a legalább 15 éven át hordott termékekről próbáltam átállni egy másik márkára. Kaptam próbaidőt. Kipróbálhattam utcán, templomban, a gyermekeim között, boltban, utazás közben.

Mekkora különbség van hang és hang között! – döbbenett rá ez az átmeneti időszak. Megtapasztalhattam, hogy az egyik készülék lágyan, átmenettel juttatja el hozzám a világot, a másik éles váltásokkal, kíméletlenül. Volt olyan fajta, amit egy-két napig sem bírtam. De választhattam.

Azután egy újabb mérföldkő volt, amikor min. 30 évi készülék-hordás után vettem a bátorságot (s egy tömöt-

tebb pénztárcát), s beléptem a digitális „hallókák” világába. Ezt sem volt könnyű megszokni az analóg készülékek után, de most már elképzelni sem tudnám az életemet nélkülük.

Most már mobiltelefonon is tudok kommunikálni, a régebbiekkal ez nem volt lehetséges.

Kitágult a világ. Újabb lehetőségeket kaptam. Hálás voltam a Jóistennek, hogy újabb ablakokat nyitott meg nekem. Sokkal jobb minőségben tudtam az emberekkel kapcsolatba kerülni.

Viszont amíg a technika többnyire fejlődést hozott az életembe, az illesztékek világában sok rossz tapasztalatot szereztem.

Lakóhelyemen, a városi szakrendelőben leveszik a mintát, majd postázzák Budapestre, az ottani fogtechnikai laborokba. Így megy ez évtizedek óta. A vidékiek, mint mi, 2-3 héten belül kapják csak vissza a helyben levett minta alapján kivitelezett darabot, mely egy csővel összekötöttesben juttatja be a hallókészülék által vett és felerősített hangot a fülbe.

Kár, hogy nincs labor helyben. Sajnálatos, hogy aki a mintát veszi, nem az készíti el a végleges darabot. Nagy a különbség a mintavevők alaposága között is, és a laborokban dolgozók precizitása, igényessége között is.

Egy forduló – amíg a végleges darab a levett minta alapján elkészül és postán megérkezik – minimum 2 hét. De mire az tényleg hordhatóvá válik – és nem nyomja a fület sebesre, mert szoros vagy nem engedi ki a hangot sípolva, mert laza és nem illeszkedik pontosan, a javításokkal, csiszolgatásokkal együtt 3-4 hétbe is beletelik.

Türelmjáték ez a hallássérültnek, a családjának, a környezetének, az audiológusnak is. Sok időpontkéréssel, próbával, egyeztetéssel, telefonálással jár. Sok idő és tapasztalat.

S elérkeztem a jelenhez.

Ismét egy kaland részese lehetek... (egyébként is, hiszen nagycsaládban élek).

A kb. fél éve használt darabom csöve eltört (általában egy év alatt szoktak elhasználódni). Talpraesett, készséges audiológusunk abban a hiszemben postázta el Budapestre csöcserére, hogy otthon biztosan van egy régebbi darab, mely kiségit az új megérkezéséig.

De tévedett. Félretájékoztattam. Most kivételesen egy régit sem találtam meg, mert nagytakarítást végeztem múltkor közöttük. Bár nem voltam olyan alapos, mert a másik fülemre kettőt is találtam. A másikkra.

„Két szék közt a pad alá estem” – mondják. Az új még nem érkezett meg, a régiek pedig már valahol a hulladéktelepen időztek.

Hibát követtem el. Nagyon bántam. El voltam keseredve, mikor 2 órás keresés után sem jártam szerencsével.

Azóta „fél” füllel próbálok helyt állni: a munkahelyemen, az utcán, a családomban, otthon, misén, az értekezleten...

Eddig a két „hallókával” szinte mindent hallottam, most eggyel kb. feleannyira, mint eddig – a matek szerint.

De van ám nekem egy jó Atyám!

Aki kiélestitte a többi érzékszerveimet, átprogramozta az agyamat, hogy fél füllel is valamiképp érzekeljem térben, akár a hátam mögül is valamelyest

a hangokat. Adott bátorságot, hogy az értekezleten és közvetlen munkatársaimnak jelezzem a problémát – azért, hogy a kapcsolat megmaradjon, még ha gátolt(abb)an is. Kértem őket, hogy ne kiabáljanak, csak – jöjjenek közelebb.

Gyermekeimnek is több türelmet kell gyakorolniuk velem. Most még inkább kudarcba fulladnak az „egyszerre mondjuk” megszólalások. Öt hangból most végképp nem értek semmit. Tehát türelem! A lényeg, hogy várják be egymást. Egy hangot tudok most egyszerre befogadni.

Az autózézetéstől most egyelőre búcsút vettem. (Ez nem esett annyira nehezemre.) Kivárom azt az egy-két hetet.

Az éneklés fél füllel is öröm, bár a misén közelemben ülőnek nem hiszem. Ezért másoktól távolabb helyezkedtem el szentségimádáson, s amennyire érzékeltem, halkabban próbáltam énekelni. Úgyis, mire az Istenhez ér, kitisztul.

A világ zajából is kevesebbet hallok. Mondjuk ezt nem bánom.

...de csendesebb lett a világ(om). Nem hallom a szél suhogását, a levelek zörgését, az este halkuló neszeit, zörejeit, a suttogást. A zene, az emberi hangok mintha szűrőn jutnának el a fülemig. S ami eljut, hamarabb fáraszt. De tanít.

Tanít engem és másokat is türelme-sebbnek lenni, tanít arra, hogy ez is kibírható, tanít arra, hogy ne vegyem olyan természetesnek, hogy két füllel hallhatok, tanít a hálára, hogy még így is HALLOK!

Otthoni egyedüllettemben, amikor megtehetem – s most különösen –, a csendbe menekülök. A másik készüléket kikapcsolva érem el a tökéletes csend állapotát. Szeretem. Pihentet, feltölt, megnyugtat.

Olyan, mint egy jó beszélgetés. Mint egy imádság. Mintha ilyenkor közelebb lennék az Atyá(m)hoz.

Lili

Kenyérré válni

Kenyér. Táplálék, életfeltétel. A magyar hagyományban is megkülönböztetett tisztelet övezte. Sok keresztény családban ma is keresztet rajzolunk rá, mielőtt megszegjük, és különös volt a járványos bezártság idején, hogy a közösségi média megtelt az otthon sültött kenyér boldogságával, örömeivel, már-már az illatával is.

De több arca is van a kenyérnek. Túl azon, hogy a legegyszerűbb és legalapvetőbb ételmiszer, sajátos üzenetet is hor-

doz. Akivel megosztom a kenyérem, azal az életemet is meg kívánom osztani. Egy kenyéren élni jóban-rosszban való testvéri összetartozást jelent. Ha valakire vagy valamire olthatatlanul vágyakozunk, felsóhajtunk: „úgy hiányzol, mint egy falat kenyér”. Ellenben, ha kenyértörésre visszük a vitát, az hosszan tartó vizályt eredményez. Nem kell kiemelkedő irodalmi műveltség ahhoz, hogy egy szerelmespár szinte kimondhatatlanul szép egymásrautaltságát Shakes-

peare szállóigévé vált gyönyörű képével fejezze ki: „Az vagy nekem, mi testnek a kenyér”. Ezt a valóságot ragadja meg Jézus is, amikor kenyérként, mindennapi táplálékként akar jelen lenni közöttünk, bennünk. Ennél közelebb nem jöhetett. A görög eucharisztia kifejezés az eu (jó) és a kharisz (adomány, kegyelem) sza-

vakból jött létre. Mi ez a nagy jó, amit Jézus – az Élet kenyereként – nap mint nap felkínál nekünk?

Kenyér, amit a kezébe vett, megáldott, megtört és szétoztott.

A kenyér sokak hosszú, odaadó, verejtékes munkájának gyümölcse, amelyben a különálló, akár távoli vidékekről származó kalászsok termése összegyűlt, és engedte magát lisztté őrölni. De ez így még nem táplál.

A liszt önmagában szétesik, kifolyik a kezünk közül. Kovászra, vízre van szüksége. Arra, hogy a „kezébe vegye” és átítassa a Lélek. És a só. Ami nélkül a liszt ugyan összeáll téstává, de nem lesz ízes.

Adja magát az áthallás: „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket!” Legyetek kenyérré! Épüljete

ti, a sok-sok különálló kalász, a sok külön kis akarat a megannyi búzamagnyi természetekkel, és engedjétek magatokat lisztté őrölni! Ne féljétek a mindennapi odaadottságtól, a „magunknak meghalni” fájdalomtól, a búzaszem „szerelmes engedelmességétől”! Érdemes! A kenyér az odaadottság és a bizalom jelképe.

Ha az Úr kezébe adom magam, ő mindig kész arra, hogy a széteső liszt-életemet a Lélek kovászával átjárja. És hol a só? Ha szívesen, jó kedvvel megyek elébe, ha nem méricskélve szeretek, ha merem nagy bizalommal rábízni, az ő kezébe tenni hétköznapi

ügyeim, kapcsolataim, örömeim, bánatomat, akkor jó ízű lesz az életem kenyere.

Kezébe vette, megáldotta. Bármit, amit valóban neki adok, azt a kezébe veszi és megáldja. Ilyenkor kezdődik el a nagy kaland, az átváltozás. Más lesz az értelme, a jelentése, a célja. Átlényegül. (Amint Jézus kezében a kenyér. Nem az anyaga változik meg, hanem a lényege, mert ő lesz jelen benne.) Sokszor megtörténhet ez a mi életünkben is. Nagy életfordulókon, például több évtizeddel az egybekelésünk után is megrendülten gondolok arra, ahogyan az esküvőnk után ízlelgettem magamban a gondolatot: akkor én most már feleség vagyok? Ugyanezt éljük át a gyermekünk születésekor, amikor apává, anyává válunk.

És de jó lenne, ha ez a tapasztalat eleve-
nedne meg a keresztség vagy a bérmálás
tudatosulásával is. Átlényegülés. Egy
életre.

De az odaadott egyszerű hétközna-
pi feladataim is felemelő távlatot kap-
hatnak. Henri Boulad szavaival: „Az
anya, aki a család örömére gondosan
főz, szertartást mutat be.” És ugyanezt
fogalmazza meg Kis Szent Teréz: „Isten
a fazekak és serpenyők között jár-
kel.”

Így minden történés megszentelhető.
Ünneppé válhat a csendes erőfeszítés, a
kitartó hűség, egy egyszerű reggeli fel-
kelés, egy egyébként „nem szeretem”

tevékenység, a vasalás, a pelenkázás, a
forgalmi dugóban a mégis-türelem, a
beszélgetéseink, minden. Mert ő kezé-
be veszi és megáldja. Bár pragmatikus,
haszonelvű világunk kevésbé tiszteli a
jelképek erejét, jól ismerjük ezt a tapaszt-
latot. Mindannyian átélhettük, hogy
tárgyak, helyek, gesztusok, egy-egy mű-
vészi alkotás – zenemű, kép, költemény

– vagy akár egy természeti jelenség „kis
prófétává”, nagy üzenetek egyszerű
szimbólumává válhat. Mert az a valaki
a kezébe vette és megáldotta...

A fiú és a lány kirándulnak a réten. A
milliónyi pipacs között sétálva a fiú egy-
szer csak lehajol, leszakít egyet, és oda-
adja a lánynak. Az a pipacs ugyanolyan,
mint a többi milliárd. Valóban? Tényleg
semmi különbség nincs köztük?

Nem! Nem igaz! Annak a pipacsnak
megváltozott a jelentése, megváltozott a
célja, a rendeltetése. És abban a csupán
fél percig élő pipacsban – mert hamar
le fog hullani a szirma – benne van a
fiatalember egész szíve szerelme.

Annak a pipacsnak megválto-
zott a lényege, persze nem bio-
lógiailag. Már nem ugyanolyan,
mint a többi, csak olyan, mintha
ugyanolyan lenne. De mégsem
ugyanolyan. Attól kezdve, ami
ott történt, az a virág nem olyan,
mint a többi, nem a sok pipacs
egyike.

Mi történik, ha a lány, aki a
pipacsot átveszi, örömeiben azt
suttogja: Igen! Én is! (Henri
Boulad nyomán)

Átlényegülés. Áldás. Közös-
ség. Egység. Az odaadott kenye-
ret a kezébe veszi és megáldja.

Megtörte. Ilyen az igaz szeretet ter-
mészete. Fájhat. Időnként az átváltozás
is fájdalommal jár. Áldozat nélkül nincs
fejlődés, nincs növekedés. Szenvedés-
sel jár az egymáshoz csiszolódás a tár-
sunkkal, gyermekünkkel, barátainkkal,
munkatársainkkal, a tágabb család tag-
jaival és még a Jóistennel is. Mert talán
a magunk körüli forgást a legnehezebb

letenni. T. Beller szerint ez a késztetésünk csak a halálunk után három órával hagy alább...

A búzaszem megtöretése, lisztté őrlése fáj. Ez a szeretet már nem a „jogom van hozzá” vagy a „jár nekem” hűvös patikamérlege, hanem az „amim van, neked adom” nagylelkű bátorsága. Hősies tett egyszer meghalni valakiért, ám napon-ta, falat kenyéreként ehetővé válni, azaz kicsit meghalni érte talán még nagyobb hőstett.

És szétosztotta. A kenyér egyik legszébb arca, üzenete a közösségre való meghívás. A kölcsönösen szükségünk van egymásra, a kiegészülés és az egymáshoz tartozás néha fájdalmas, de végző soron rendkívül boldogító szépsége. Az én és a te áldozatod, a megáldott és megtört odaadottságunk egy kenyérben egyesül. A búzaszemekből egyenként – még ha meg is halnak maguknak – lehetetlen kenyeret sütni. De még csak az egy családdhoz, kalászhoz tartozókból sem lehet. Mindannyiunkra szükség van. És „ahol ketten-hárman összegyűlnek az én nevemben”, már ott van a Lélek kovásza, éltető vize is.

Az őskeresztények – úgy tudjuk – mindig összekötötték az áldozat bemutatását az agapéval, az együvé tartozást kifejező szeretetlakomával. De az ember esendő, és a tanúk szerint lassanként elmaradt az áldozat, levált a közösség az eredeti tartalomról, és elszakadt a lako-

ma meghívójától. A II. vatikáni zsinat újra hangsúlyozza az eucharisztia agapé jellegét, ezért például „egymás felé fordítja” a miséző papot és a testvéri közösséget. Ez lenne a cél. A közösség átváltozása, átlényegülése. Amikor a kisebb-nagyobb zárt egócskák végre egymás szemébe néznek, majd kézen fogják egymást, és vállvetve küzdenek a többiekért.

Ám ne keseredjünk el, ha ez nem megy azonnal! A tanítványok is – még pünkösöd előtt –, amikor magukra maradtak, kedvüket veszítették, szétszéledtek, és hazafelé tartottak, Emmauszba. Nem ismerték föl Jézust, amikor csendesen melléjük szegődött. Ő leült velük, kezébe vette, megáldotta és megtörte a kenyeret, s így már hittek a kenyér titkában. Bár ő ismét eltűnt a szemük elől, ezután már képesek voltak a szívükkel látni.

Archaikus imádságunk szinte sürgető ritmusával, ünnepi lélekkel kérem, szegődjön mellénk is, amikor nem találjuk magunkat és egymást, hogy odaadott, áldott, megtört, éltető kenyérré lehessünk, hogy rajtunk keresztül szerethesse elárvult, megdermedt, küzdelmes napjainkat is:

Földből magba,
Magból szárba,
Szárból virágba,
Virágból kalászba,
Kalászból kenyérbe,
Kenyérből testembe,
Testemből lelkembe,
Lelkemből lelkedbe.

Uzsalyiné Pécsi Rita
Magyar Kurír
2021. szeptember 13.

Apostoli elköteleződés

Úgy tíz évvel ezelőtt egy közös utazásunk során egyszer feltettük a kérdést Tilmann atyának, hogy mit jelent ez a szövetségi évfolyamokban való Schönsatt melletti mélyebb elköteleződés, mert kezdett ébredni bennünk valami ilyesmi vágy. Erre ő lakonikus tömörséggel annyit válaszolt, hogy az nem maguknak való, maguk inkább a „vadásztípushoz” tartoznak (a „földművelőtípussal” szemben).

Aztán telt-múlt az idő, és megint szóba került ez a téma Lantos Péterrel és Enikővel beszélgetve. Ők hívtak meg minket az apostoli csoportba, hogy ott a sok előadás között egy kicsit kifújhatjuk magunkat. Nem jár havi plusz elfoglaltsággal sem. Gondoltuk, ez jó lesz, és ezen keresztül mégis csak betagozódunk a mozgalmába.

Az összejöveteli alkalmak során kiderült, hogy akik ebbe a körbe tartoznak, azok ott, ahol élnek, komoly schönstatti missziós szellemiségtől indítva élik a hétköznapjaikat, és ragadják meg a kínáló alkalmakat.

Kezdünk ráébredni, hogy jó helyre kerültünk, hisz mi éppen a schönstatti szellemiség missziójában érezzük a legjobban magunkat, ezt érezzük a felépítendő küldetésünknek.

Majd egyszer csak jött a hír, hogy apostolszentelése lesz azoknak, akik az ennek megfelelő felkészülést követően a Szűzanyával és Schönstattal egy mélyebb elköteleződést szeretnének kötni, s benne a szeretetszövetségüket megújítani.

Elolvastva a kiírást, világossá vált, hogy ez az a kabát, amit ránk szabtak.

Kis kitérő: honnan is indultunk, és hogy is jutottunk idáig?

Főiskolás koromban született meg bennem az a vízió, hogy Istennek szenteljem magamat egy nagy misszióban. Nem volt világos ennek a formája. Négy évig tartott az elvonulásom, hogy ez az odaszánás átalakítson. Láttam néhány mintát, de a számomra járhatót nem. Gondoltam szerzetességre, papságra, a teológiát is elvégeztem.

A vízióhoz legjárhatóbb utat számomra Rita megismerése jelentette. Mindegyikünk közös ügye volt, hogy a családonkon túl a közösségek javát szolgáljuk. Rita számára a közösség olyan volt, mint a hálnak a víz. Jött a kórusunk, a Kolping, lelkeségi közösségek, óvoda, iskola alapítása. Mi tulajdonképpen mindig mindent együtt csináltunk.

1993-ban jártunk először Óbudaváron. Pécssett, a Rita által vezetett és lényegében Kentenich atya pedagógiájára felépített Szent Mór Iskolaközpontban éveken keresztül szerveztünk szülői szemináriumokat schönstatti előadókkal. Ez mind hordozta már a Schönstatt szellemiségét, de a nagy misszió még váratott magára.

Aztán egy pap barátunk mesélte, hogy amikor Hágában tanult, akkor pedagógia tárgy keretében megismertek Josef Kentenich pedagógiájával. Beszereztük ezeket a jegyzeteket, és Rita lefordította. Rita már a 90-es évek ele-

jétől tanított a Pécsi Tudomány Egyetemen különböző pedagógiai tárgyakat, és Kentenich atya pedagógiája teljes mértékben illeszkedett az őáltala képviselt szellemiséghez. Mintha rátalált volna arra, amit mindig is keresett. Öt hétvégén keresztül egyszer Óbudaváron elő is adta ezt. Gondoltuk, érdemes lenne ezeket a jegyzeteket kiadni. De Tilmann atya úgy látta, hogy így nem lenne szerencsés, hanem a mai élethez, a korszerű szakmai ismeretekhez kell azokat illeszteni. Így születtek meg a „Nevelés az élet szolgálatá” sorozat könyvei. (A tervezett 12-ből pillanatnyilag 7 van meg.)

Aztán egyre több előadás felkérés jött, és ezek teljesítése nem egyszemélyes műfaj. 2010-ben már 104 előadás volt, 2019-ben meg 434. Az évek során a gyerekeink felnőttek, családot alapítottak, én nyugdíjas lettem, úgyhogy szabadon élek a „hobbimnak”. Ezek között a hivatásomat is leginkább érintő: azt segíteni, amivel a feleségem foglalkozik. Kibontakoztatni az ő ügyét. Ráadásul igazán érdekel is.

Egyre világosabbá vált, hogy aminek részesei vagyunk, ez a „nagy misszió”. Ez az, amit vizionáltunk a kapcsolatunk elején. Mi tagadás, sokszor éreztük, hogy a misszió nem passzió... Pl. amikor egy nap alatt 3 városban 4-5 előadás van, és közben 8 órát autózunk. Persze jobb, ha úgy látjuk, hogy „folyton kirándulunk”. Kutya kemény műfaj, de hihetetlenül sok az örömünk: egymásban, az embereken, a tartalomban, az ügyben. Erre hívnak, ebbe a küldetésbe avatnak be minket nap mint nap. Talán valami ilyesmi a mi apostolságunk: hisszük, hogy a schönstatti pedagógia az evangé-

lium pedagógiai megtestesülése. Az élet növekedésének a biztos útja. Végtelenül sok visszajelzésünk van, hogy működik. De egyedül kevesek vagyunk. Ezért a Jóisten és a már nála levő schönstattiak erős csapatának munkálkodása eredményének tudjuk be, hogy az Apor Vilmos Katolikus Főiskola befogadta ezt a pedagógiát, és Organikus Pedagógia néven már több mint 200-an tanulhatták meg ezt a szemléletet.

Hisszük, hogy ezzel a szemlélettel át lehet alakítani a pedagógiai közgondolkodást. De ehhez sok munkatárs kell, akik az élet legkülönbözőbb területein működnek.

Mi most úgy érezzük magunkat, mint az ismert fizika órai kísérletben, ahol a papírra tett vasreszelékeket a papír alá helyezett mágnes az erővonalak irányába rendez, szippantja be.

Amit a schönstatti pedagógia kárpát-medencei terjesztése kívánt tőlünk, amit kimunkált bennünk, arra most itt az apostolszentelésben teljes vállalással igent mondtunk. Komoly növekedést eredményezett ez a párkapcsolatunkban, a lelkiéletünkben, a szövetségi beágyadózásunkban. A Schönstatti Szűzanya magyar Szentkoronája pedig a Magyarok Boldogasszonya fényébe emelte Máriát.

Köszönjük neked,
Kentenich atya!
Köszönjük neked,
Tilmann atya!
Köszönjük nektek,
égi schönstatti Testvéreink!
Dicsőség az Istennek!

Uzsaly Zoltán

Zenével Isten szolgálatában

Már egészen kisgyermekként magával ragadott a zene. 6 évesen kezdtem el gitározni tanulni, és hamar kiderült, hogy Isten megajándékozott a zenélés talentumával. Játékkal örömet tudtam szerezni másoknak, illetve magam is öröme letem ezáltal. Zeneiskolai barátaimmal 11-12 éves korunkban együttest alapítottunk, ezáltal meghatározó élményekkel gazdagodtam. Úgy döntöttem, hogy zenei pályán tanulok tovább. Végül a Zeneakadémia klasszikus gitár szakán szereztem diplomát. Ezzel a végzettséggel az ember hosszú távon elsősorban zenetanárként dolgozhat. Ugyan nem ez lett volna zeneisként az elsődleges vágyam, de mivel országszerte kevés volt a gitártanár, már 19 évesen igény volt a munkámra. Onnantól kezdve a mai napig tanítok, immár 21 éve.

Emellett azonban folyamatosan él bennem a gondolat, miszerint Isten azért adta nekem a zenélés képességét, hogy azt minél jobban kiműveljem, és

a többieket szolgáljam vele (ahogyan a talentumos példabeszéd is tanít minket). Igaz, hogy a tanítás is kapcsolódik ehhez, de most az előadóművészi tevékenységre gondolok. Hála Istennek, erre is nyílik lehetőségem időről időre, és ez sokat jelent a lelki békém szempontjából.

Ezenkívül az a vágy is nagyon erős volt bennem, hogy legyen egy szerető társam, akivel megoszthatom életemet. Igazán hálás vagyok Istennek, mert bőkezűen teljesítette ezt a vágyamat: egy csodálatos feleséggel és négy gyermekkel gyakorolhatom a családi hivatást.

A kétfajta szolgálat összeegyeztetése olykor kihívás elé állít, amikor a koncertek és a családi teendők összetorlódnak. Egy-egy koncertmentesebb időszakban viszont könnyen megfordul a fejemben, hogy feleslegesen tanultam zenélni, vagy talán mégsem ehhez kaptam a legtöbb talentumot, akár az alapvető zenei adottságomra, akár a szorgalmamra vagy az önmagam érvényesítésének képességére, hajlamára gondolok. Ugyanakkor hálás is lehetek ezekért az időszakokért, hiszen ilyenkor több időt tölthetek a családommal. Legkisebb gyermekem pl. nagyon szeret velem játszani, ezért ő biztosan hiányolna, ha többet lennék távol a koncertek miatt. Valószínűleg később magam is bánnám, ha túl kevés időt szánnék a családomra. Idősebb apák gyakran fejezik ki sajnálatukat, hogy a munkájuk, karrierjük miatt nem töltöttek elég időt gyermekeikkel kisebb korukban.

Latolgatva saját lehetőségeimet, arra jöttem rá, hogy gyümölcsöző lehet a két hivatás összekapcsolása is. Minden gyermekem tanul zenélni, és a legnagyobb, 16 éves fiam szintén zenei pályára készül csellistaként. Egyik gyermekemet magam tanítom gitározni. Ez apaként és tanárként is szép kihívás, és bízom benne, hogy mindkettőnk fejlődését szolgálja, nem csupán zenei szempontból. Szoktunk együtt is játszani, koncertezni a gyerekekkel, ami külön öröm és büszkeség számomra. Hozzá kell tenni, hogy a koncertekre való felkészülés, gyakorlás komoly munkát jelent, amely természetesen nehézségekkel is jár, de a végeredmény, illetve a pozitív visszajelzések arról győznek meg, hogy megéri az energiabefektetés.

A zenei felkéréseket úgy élem meg, hogy azok által nyílik lehetőségem arra, hogy Isten velem való tervének egy-egy részét megvalósítsam. Ezért szolgálok örömmel a schönstatti szentségimádásokon is. Ez olyan feladat, amelyben jól és sokrétűen tudom használni eddig megszerzett zenei tudásomat (klasszikus gitárjáték, hangszerelés, zongorajáték, éneklés, improvizáció, kottaszerkesztés). A kápolna csendje és kiváló akusztikája, az Istenre és a zenére nyitott szívek, a fiatalok tisztán csengő énekhangja, valamint a Szentlélek érezhető jelenléte mind-mind inspirálnak arra, hogy tudásom legjavát nyújtva szívemből játszjak, és ezzel közelebb vigyem az embereket Istenhez. Amint átélem ezeket a pillanatokot, magam is érzem, hogy közelebb kerülök Hozzá. Megerősítenek hivatásomban a résztvevők hálás szavai, amelyekkel kifejezik, hogy örömet és fel-

töltődést jelentett lelkük számára a zene. Ugyanakkor igyekszem a tanulságokat is levonni, és törekedni arra, hogy a következő alkalommal még felkészültebben, még méltóbb módon tudjam megjeleníteni Isten dicsőségét a zene által. Rendszeresen kapok új daljavaslatokat is, aminek külön örülök, mert repertoárom bővítése szintén fejlődésre ösztönöz. Külön élmény, amikor többen zenélünk együtt, és megtapasztaljuk, hogyan terel minket a Szentlélek a közös cél felé.

Úgy gondolom, hogy életünk legfőbb feladata felismerni és kibontakoztatni Istentől kapott adományainkat, amelyekkel képessé tett minket a világ és a körülöttünk lévő emberek szolgálatára, valamint az, hogy egy-egy adott pillanatban, élethelyzetben, életkorban e talentumok közül melyiket kell elővennünk és alkalmaznunk. Ebben segítsen mindannyiunkat a Jóisten!

Balog Péter

Josef Kentenich: Előkészület a szentáldozásra

A szeretetszövetségünket úgy akarjuk felfogni és szeretni ebben az évben, mint az isteni könyörületnek és a személyes emberi nyomorúságnak egy eredeti, lehetőleg tökéletes eljegyzését.

Most először megpróbálunk mélyebben behatolni az isteni irgalom mélységébe. Ehhez szemléltető oktatásként a szentmisét választottuk, melynek isteni az eredete, isteni a tartalma és isteni a hatása. Vagyis a szentmise által isteni ételt, isteni áldozatot és isteni barátot kaptunk.

Először tehát a szentmisében isteni ételt kaptunk...

Valahol egy hajón együtt volt egy protestáns hölgy és egy katolikus pap. Ahogy ez ilyen alkalmakkor gyakran meg szokott történni, vallási kérdésekről kezdtek vitatkozni. Aztán a szentmisére terelődött a szó. „Önök ugye tudják, hogy a protestánsok lényegesen másképp gondolkodnak a szentmiséről, mint mi katolikusok? A protestánsok elvetik a szentmisét, mely szerintük egyszerűen bálványimádás.” A protestáns hölgy így érvelt: „Értse már meg egyszer, Főtisztelendő Úr, ha valóban az lenne az igazság, hogy az Üdvözítő jelen van az ostyában, akkor ezt magának az Üdvözítőnek kellett volna megmondania. Ez valami annyira rendkívüli, hogy ha ezt nem Ő maga jelenti ki, akkor egyszerűen nem tudom elhinni.”

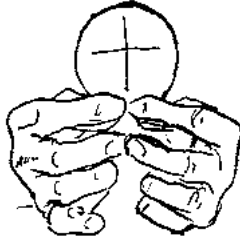
Mire a pap: „Önnek igaza van, ennek valóban így kell lennie. De így is történt. Üsse csak fel egyszer a Szentírást. Világosan érthetően ott áll, ahogy Jézus mondja: Ez az én testem, ez az én vérem. Vegyétek és egyétek! Egyétek az én testemet és igyátok a véremet.”

Ezek olyan dolgok, melyeket mindannyian tudunk. Gyermekkorunktól fogva hozzuk magunkkal, de mégis mindig új füllel hallgathatjuk. Eltart egy ideig, amíg ezt a központi igazságot mélyen befogadjuk és feldolgozzuk...

Legutóbb azt vettük együtt fontolóra, hogy tulajdonképpen milyen hatása van ennek az isteni ételnek a lelkünkben.

Ezt maga az Üdvözítő közölte velünk a jelkép kiválasztása által. A kenyeret választotta, vagyis egy földi táplálékot. Az átváltoztatáshoz valami mást is választhatott volna, de Ő a kenyeret és a bort választotta.

Nézzük most a kenyér, az étel jelentőségét a természetes földi élet számára. Így megsejthetjük, hogy mit jelent bennünk az Üdvözítő az isteni élet számára. Két hatást már kifejtettünk. Első: A természetes étel megőrzi a természetes életet. Második: (A természetes étel) erősíti a természetes életet. Ugyanez áll arra a táplálékra is, amit a szentáldozásban magunkhoz veszünk. Nézzék, az áldozás meg akarja őrizni bennünk az isteni életet, másodszer pedig meg akarja erősíteni és gyarapítani (bennünk az isteni életet)... Nem akarunk éhező-művészek lenni, és csak hébe-hóba enni, hanem lehetőleg mindennap.

X. Pius pápa óta ez a központi gondolat vonul végig a katolikus világon. Ő komolyan vette az étel-jelképet. Ezért nemcsak a gyakori áldozásról beszélt, hanem a korai áldozásról is. Olyan korán, amint csak lehetséges, kapja meg a gyermek az isteni életének a táplálékát, az Istenembert...

Az Eucharisztia felfrissíti, és meghosszabbítja az életet.

Ehhez csak bele kell tekintenünk a hétköznapi életbe. Nem okoz-e örömet az evés? Ha ez mindig csak áldozat lenne – te jó ég! –, akkor valószínűleg gyakran halnának éhen az emberek. Gyakorlatilag az a helyzet, ha már többé nincs kedvünk enni, akkor vége a dalnak. Nézzék, az étel ízletessége élvezetet okoz,

és az asszonyok örülnek, ha a férfiaknak ízlik a főztjük. Ha azt szeretnék, hogy a férjüknek jókedve legyen, akkor a kedvenc ételét teszik eléje.

Értik, hogy miről van szó?

Most mindezt át kell vinnünk a természetfeletti életre. Ezért mondjuk: A természetfeletti étel is fel akar frissíteni minket: örömet, a jó íz élvezetét akarja felébreszteni bennünk. Ebben a vonatkozásban emlékezzenek az ismert imádságra: „Ó, szentséges lakoma,... bensönket kegyelem tölti el!” Miről van benne szó?! E lakomán részünk lesz minden édességben. Tehát gyakorlatilag: a szent lakoma, a szentáldozás, az Istenember édességet jelent, mely felüdít, felfrissít, megvidámít, egy jó íz élvezetét ébreszti fel bennünk.

Gondoljunk bele, hogy mennyi hatás ér bennünket, akik a gyakorlati lét küzdelmei közepette élünk. A világ sok szép dolga felébreszti és csábítja érdeklődésünket és étvágyunkat. A földi dolgok zamata felkelti bennünk a jó íz élvezetét. Ez örömet okoz, a természetünk örül neki. Ha ezekkel szemben nem tudjuk élvezni az isteni dolgok ízét, akkor teljesen ki vagyunk szolgáltatva a földi dolgoknak.

Talán a környezetünkben gyakran találkoztunk olyan emberekkel – talán a saját életünk egy-egy időszakában is előfordult olyan –, hogy semmi íze sem volt az isteni dolgoknak. Nem találtak semmi örömet az imában, a szentáldozásban, a szentmisében és az ilyen dolgokban. Minden olyan íztelen, semmi kedve sincs hozzá az embernek. És akkor mi van? Az egyik oldalon ott vannak a

világ ízes, zamatos dolgai, a másik oldalon pedig Isten és az isteni dogok, minden íz és zamat nélkül.

Most pedig azt mondják a szentáldozásról: lakoma, melyen minden finomság terítékre kerül. Ez által megkapjuk az isteni, a természetfeletti dolgok ízének élvezetét.

Szabadjon idehoznom egy képet. Korábban, fiatal korunkban minden biztonnal olvastunk a beduinokról, akik a pusztában, odaát a Szahara sivatagában élnek. Képzeljük csak el, hogy felülnek a tevéikre és órákon, napokon át lovagolnak az égető hőségben, az égető homokban. Lassan elfogy a magukkal hozott vizük, kipréselik a tömlőkből az utolsó cseppeket. El tudjuk képzelni,

hogyan érzik magukat az emberek és az állatok is! De akkor hirtelen valahol feltűnik egy oázis; ott vízforrás van, ezért zöld körülötte minden. Rögtön érezzük, hogy mit jelent ez: a tevék megelevenednek, rohannak a vízhez, és a beduinok felfrissülnek és örülnek a vízforrásnak!

Nem gondolják, hogy ezt a szentáldozásra lehetne és kellene alkalmaznunk? Mit jelent akkor a szentáldozás a számunkra? Ó igen, már gyakran hallottuk: oázis az élet sivatagában.

Mi célból van ez az oázis? Azért, hogy minket megitasson, bensőleg felvidítsen, felüdítsen, hogy élvezzük az (isteni dolgok) jó ízét.

*Fordította:
Csermák Kálmán és Alice*

Az Eucharisztia a bűnösök kenyere, nem a szentek jutalma!

Ferenc pápa beszéde 2021. június 6-án, részlet

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!
Ma Olaszországban és más országokban Krisztus testének és vérének főünnepét tartjuk. Az evangéliumban az utolsó vacsoráról szóló beszámolót halljuk (Mk 14,12–16.22–26). Az Úr szavai és mozdulatai megérintik szívünket: Jézus kezébe veszi a kenyeret, áldást mond, megtöri a kenyeret, és a tanítványoknak adja: „Vegyétek, ez az én testem” (Mk 14,22).

Jézus ilyen egyszerűen adja nekünk a legnagyobb szentséget. Ez egy alázatos ajándékozó mozdulat, a megosztás gesztusa. Életének csúcspontján nem bőséges kenyeret oszt a tömegek táplálására, hanem önmagát töri meg a tanítványával közös húsvéti vacsorán. Jézus így mutatja meg nekünk, hogy az élet célja az önátadás, hogy a legnagyobb dolog a szolgálat. És ma Isten nagyságát egy darab kenyérben találjuk meg, egy szeretettől túlcserélő, megosztástól túlcserélő törekenységben. A törekenység szót szeretném kiemelni.

Jézus törekennyé teszi magát, mint a kenyér, amely megtörik és szétmorzsolódik. De éppen ebben rejlik az ereje, törekenységében.

Az Eucharisziában a törekenység erő: annak a szeretetnek az ereje, amely kicsivé teszi magát, hogy be lehessen fogadni és ne féljünk tőle; annak a szeretetnek az ereje, amely megtöri és szétosztja magát, hogy tápláljon és életet adjon; annak a

szeretetnek az ereje, amely széttöredezik, hogy egységbe vonjon bennünket.

Van egy másik erő is, amely az Eucharisztia törekenységében megmutatkozik: az az erő, hogy szeressük azokat, akik hibáznak. Jézus azon az éjszakán adja nekünk az élet kenyerét, amikor elárulják. A legnagyobb ajándékot akkor adja nekünk, amikor a szívében a legmélyebb fájdalmat érzi: a tanítvány, aki vele eszik, aki ugyanabba a tálba mártja falatját, elárulja őt. Az árulás váltja ki a legnagyobb fájdalmat abban, aki szeret. És mit tesz Jézus? A rosszra nagyobb jóval felel. Júdás „nem”-jére az irgalom „igen”-jével válaszol. Nem bünteti a bűnöst, hanem életét adja érte, fizet érte. Jézus ugyanezt teszi velünk, amikor az Eucharisziát magunkhoz vesszük: ismer bennünket, tudja, hogy bűnösök vagyunk, tudja, hogy sok hibát követünk el, de nem mond le arról, hogy egyesítse életét a miénkkel.

Tudja, hogy szükségünk van rá, mert az Eucharisztia nem a szentek jutalma, nem, a bűnösök kenyere. Ezért biztat bennünket: „Ne féljete! Vegyétek és egyétek!”

Valahányszor az élet kenyerét kapjuk, Jézus új értelmet ad gyarlóságainknak. Emlékeztet arra, hogy az ő szemében sokkal értékesebbek vagyunk, mint gondolnánk. Azt mondja, hogy örül, ha megosztjuk vele gyarlóságainkat. Megismétli nekünk, hogy irgalmassága nem

fél nyomorúságainktól. Jézus irgalma nem fél nyomorúságainktól! És mindezekelőtt szeretettel kigyógyít azokból a gyarlóságokból, amelyeket mi magunk nem tudunk meggyógyítani. Milyen gyarlóságokról van szó? Gondolkodjunk csak! Neheztelünk arra, aki rosszat tett velünk – ebből magunktól nem tudunk kigyógyulni; eltávolodunk másoktól, és elszigetelődünk – ebből magunktól nem tudunk kigyógyulni; siránkozunk magunk miatt, panaszkodunk, és nem találunk békét – ebből sem tudunk magunktól kigyógyulni. Ő az, aki jelenlétével, kenyerével, az Eucharisziával meggyógyít bennünket. Az Eucharisztia hatékony gyógyszer ez ellen a bezárkózás ellen. Az élet kenyere ugyanis gyógyulást hoz a merevségre, és tanulékonyossággá változtatja azt. Az Eucharisztia azáltal gyógyít, hogy egyesít bennünket Jézussal: segít, hogy magunkévá tegyünk az ő életmódját, azt a képességét, hogy megtörje és odaadja magát testvéreinek, hogy a rosszra jóval válaszoljon. Bátorságot ad

ahhoz, hogy kilépünk önmagunkból, és szeretettel lehajoljunk mások törékenységéhez. Ahogy Isten teszi velünk.

Ez az Eucharisztia logikája: Jézust fogadjuk, aki szeret minket és kigyógyít gyarlóságainkból,

hogy szeressük a többiekét és segítsünk nekik gyarlóságaikban. Mégpedig egész életünkben!

Ma az imaórák liturgiájában egy himnuszt imádkoztunk: négy versszakot, melyek összefoglalják Jézus egész életét. Elmondják, hogy születésével Jézus útítársunkká lett az életben. Aztán a vacsorán ételként adta nekünk önmagát. Aztán a kereszten, halálában önmagát tette értünk fizetendő árrá: fizetett értünk. Most pedig a mennyben uralkodva ő a mi jutalmunk, őt keressük, ő az, aki vár ránk [vö. a reggeli dicséret himnusza Úrnapján: Verbum Supernum Prodiens (Az Úr igéje földre szállt)].

A Boldogságos Szűz, akiben Isten testté lett, segítsen bennünket, hogy hálas szívvel fogadjuk az Eucharisztia ajándékát, és hogy mi is ajándékká tegyük életünket! Hogy az Eucharisztia tegyen minket ajándékká mindenki számára!

*Magyar Kurír, 2021. június 6.
Fordította: Tözsér Endre SP*

Organikus pedagógia intenzív hétvége

November elején több házaspárral együtt lehetőségünk volt részt venni Óbudaváron egy intenzív hétvégi kentenichi organikus pedagógia kurzuson, amit Uzsalyné Pécsi Rita és férje Uzsaly Zoltán tartottak.

Az első esti bemutatkozó körnél kiderült, különböző élethelyzetekből érkezünk, különböző életkorú gyerekekkel, különböző kérdésekkel és a kentenichi pedagógia terén szerzett eddigi ismereteink is igen eltérőek. Kíváncsian vártuk, hogyan kerekedik ki ebből valami „közös”, mindenki számára használható és alkalmazható ismeretanyag. Az első előadást péntek este 9 órától hallgattuk, sokunk mögött igen fárasztó hét, munkás napok álltak. A téma azonban kezdetektől fogva igen izgalmas volt, ehhez párosult még Rita előadásmódja, amivel mindenkit magával ragadott. Hiába múlt el 10 óra, folytattuk volna szívesen tovább, ha nem kellett volna leváltani a gyerekvigyázókat. Szombaton ugyanilyen intenzitással mentünk bele részleteiben egy-egy területbe, amit az előző nap feltett kérdéseink érintettek. Számunkra is hihetetlen volt, de 5 előadást hallgattunk meg, éltünk át aznap, és az estébe még egy kérdés-felelet kör is belefért. Rita fáradhatatlan és lebilincselő előadó. Nem lehet rá nem figyelni, viszi magával a hallgatót a lendülete. Férje Zoltán, testi-lelki támogatást nyújt, időnként hozzátesz egy-egy na-

gyon találó mondatot, és ügyel rá, hogy tökéletesen működjenek az előadáshoz használt technikai eszközök, kéznél legyenek a demonstrációs anyagok.

Ritából sugárzott, hogy szívügye az organikus pedagógia, mert megtapasztalta a benne rejlő óriási lehetőségeket, és ezt nagy szeretettel kívánja minél több emberrel megosztani, személyes példáján keresztül arra biztatni minket, hogy az elhangzottakat elméletből életre váltsuk, ne maradjanak azok üres szavak. Az intenzív hétvége kézzelfogható közelségbe hozta az organikus pedagógiát, kulcsot kaptunk a kezünkbe és biztatást, hogy merjük is használni. Forgassuk meg bátran a zárban, fedezzük fel az ajtó mögött rejlő kincseket, és használjuk őket önmagunk, gyermekeink Istenre, életre nevelésében, „egész”-séges személyiséggé alakításában.

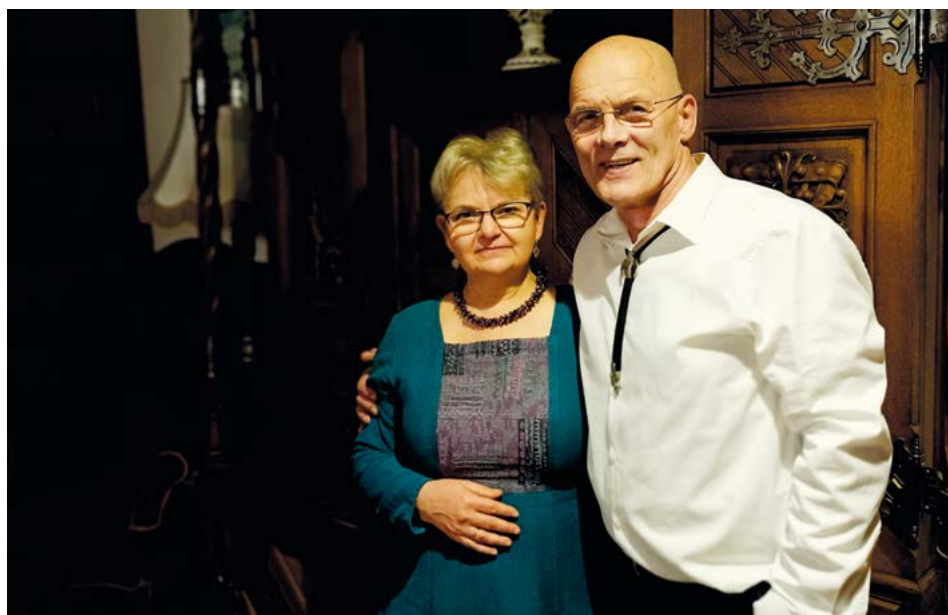
Rita szórólapján ez olvasható az organikus pedagógiáról: „A természetben található élet növekedését tekintjük mintának, az egészséges növekedést, az egész személyiség kiteljesedését szolgálja. Érzékelés-kapcsolatot tart a legfontosabb életfolyamatokkal, a változásokkal és ezekből kiindulva a szerves növekedést támogatja. Nem sürget, nem kényszerít, hanem a keretekkel és a vezetéssel is a belülről fakadó, saját tempójú kibontakozást gondolja.” Kentenich atya gondolatait, gyakorlati tanácsait Rita alátámasztja, kiegészíti, megerősíti mo-

dern kutatási anyagokkal, valamint, többgyerekes édesanya és gyakorló pedagógus lévén, saját élettapasztalataival. Az organikus pedagógia alapjait képező anyag mennyisége befogadható, elsajátítható, és a hétköznapi életben kiválóan alkalmazható. Soha nem száraz elmélet, hanem valóban élettől lüktető organikus rendszer, ami annyira magától értetődő, természetes és egyszerű, hogy az ember nem érti, miért nem így csinálta, csinálja.

Az előadások alapozásként körüljárták a kantenichi pedagógia pilléreit, az érzelmi intelligencia mibenlétét, az egyes fejlődési szakaszok – csecsemő, kisgyerekkor, kamaszkor – jellegzetességeit és nevelési szükségleteit, a genetika és a nevelés viszonyát, majd több más területet érintve a végén a kantenichi eszménypedagógia gyakorlati bemutatásában csúcsondott ki. A résztvevők nagy részét e téma mozgatta meg leginkább és sarkallta a világban való he-

lyének újragondolására. A terület gazdagságát érzékelhettük abból, hogy jó néhány alcím kifejtésére nem maradt idő, de az utalásokból sejthetjük, hogy azok mögött további kincsek rejtőznek. Örömmel fogadtuk, hogy Rita előadásainak nagy része hozzáférhető kép és hanganyag formájában, és a témát szakmai szinten elsajátítani kívánók számára keresztfélèves főiskolai képzés is elérhető a 2022-es tavaszi félévben az Apor Vilmos Katolikus Főiskolán.

Ez a hétvége páratlan lehetőség volt a résztvevők számára. Útravalót, feladatokat és egyben küldetést is kaptunk: Ismerjük meg még ennél is mélyebben az organikus pedagógiát és vigyük hírét a világban! Használjuk önmagunk, gyermekeink, tanítványaink, környezetünk nevelésére, egészségbé és egészségesebbé tételére, mert erre nagy szükség van a tömegembert nevelő-termelő-előnyben részesítő mai világban.

Hála és öröm, ételekben kifejezve

Mint ahogyan a szépség is a Teremtő-jét dicséri, úgy egy jó étel is lehet hálaadás a természet, a táplálékért.

Teremtőnk olyan táplálékokat alkotott számunkra, amelyeket változatosan és ötletesen elkészítve, bátran és bizalommal fogyaszthatunk. Gyümölcsök, zöldségfélék, gabonák és olajos magvak nagy választékát készen kapjuk a természet asztaláról, csak meg kell tanulnunk okosan felhasználni és ízlésesen elkészíteni ezeket a bőven termő ajándékokat.

SÜLT CÉKLA LEVES PIRÍTOTT DIÓVAL

A hűvös, őszi idő beköszöntével alapanyagainkat érdemes lecserélni idényzöldségekre. Az egyik klasszikus őszi-téli gyökérzöldség a cékla, aminek számos jótékony hatása van egészségünkre, ezenkívül igazán jólesik, hiszen jól átmelegíti a testünket és a lelkünket is. A cékla eredetileg a Földközi-tenger környékéről származik, a céklaleves pedig a kelet-európai zsidó közösség köreiben terjedt el leginkább a szláv területeken, innen pedig aztán az egész világon ismertté vált. Leginkább lengyel eredetűnek ismerjük, de egyébként az orosz és az ukrán konyhában is ismert.

Hozzávalók: 60 dkg cékla, 2 darab kisebb salottahagyma (ismertebb nevén mogyoróhagyma), egy kevés olívaolaj, egy kevés só, egy kevés őrölt feketebors, 2 darab rozmaringszál, 1/4 evőkanál balsamecet, 1 l zöldség alaplé, 150 ml

görög joghurt, 1 maréknyi dió, fél szerecsendió

Előkészítés: A sültöt előmelegítjük 200°C-ra, a céklát meghámozzuk, és 1,5-2 cm-es kockákra vágjuk. Sóval, borssal, rozmaringgal és a szerecsendióval fűszerezzük, majd egy sütőpapírral kibélelt tepsiben elrendezzük, és 25-30 perc alatt puhára sütjük. Közben egy lábasban olívaolajat hevítünk, hozzáadjuk az apróra vágott hagymát, kicsit megsózzuk, fedő alatt puhára főzzük, majd fedő nélkül megpirítjuk. Hozzáadjuk a megsült céklát, felöntjük annyi alaplével, amennyi pont ellepi, majd tovább főzzük, hogy a cékla puhuljon. Szükség ese-

tén az elforrt alaplé pótolható. Az elkészült céklát botmixerrel pürésítjük, majd a levesből egy keveset kivéve habverővel elkeverjük a joghurttal, így visszaöntjük a leveshez, és összekeverjük. A durvára vágott diót száraz serpenyőben enyhén addig pirítjuk, amíg illatozni kezd.

Tálaláskor: extra joghurtot és durvára tört pörkölt diót kínálunk mellé.

BOURBON MÁZAS SONKA ŐSZIBARACK CHUTNEY-VAL

Hozzávalók:

- 2 evőkanál bourbon whisky
- 2 evőkanál dijoni mustár
- fekete bors ízlés szerint
- 1 csontos füstölt sonka
- 3 barack, kimagozva, meghámozva és aprítva
- 1/2 kis lilahagyma, kockára vágva
- 1 szegfűszeg
- fokhagyma
- 1 jalapeño paprika, darálva
- 1 csésze narancslé
- 1 evőkanál almaecet

Elkészítés:

- Melegítse fel a sütőt 180°C-ra.
- Keverje össze a lekvárt, a bourbont, a mustárt és a feketeborsot keverőtálban.

- Késsel vágja le a sonka bőrfelületét, és vágjon 1 centit lefelé a húsbba, hogy mélyedéseket hozzon létre.
- Kenje el a mázat az egész sonkán, dörzsölje be a pontozás által létrehozott repedéseket.
- Helyezze a sütő középső rácsára, és süsse 45 percig, amíg a máz karamellizálódik és megbarnul a sonka felületén.
- Amíg a sonka készül, készítse el a chutney-t: Keverje össze az őszibarackot, a hagymát, a fokhagymát, a jalapeñót, a levét és az ecetet egy serpenyőben közepes lángon.
- Forralja fel, majd vegye le annyira a hőt, hogy csak párolódjon.
- Főzze körülbelül 15 percig, amíg a gyümölcs megpuhul, és a folyadék nagy része elpárolog.
- Szeletelje fel a sonkát és tálalja a chutney-val.

Körete lehet:

ROPOGÓS, FŰSZERES KELBIMBÓ BACONNEL SŰTVE

Hozzávalók:

- 1 kg kelbimbó
- 10 dkg bacon
- 2 gerezd fokhagyma
- 1 db vöröshagyma, só, bors

Elkészítés:

A kelbimbót alaposan mossuk meg, csepegtessük le, a külső leveleket és a torzsát távolítsuk el. Az olajat öntsük egy tálba, keverjük össze sóval, borssal, zúzott fokhagymával, és rakjuk bele a kelbimbókat. Kézzel forgassuk össze, hogy mindenhova jusson a fűszeres keverékből. A bacont és a vöröshagymát vágjuk apróra, és egy serpenyőben pirítjuk meg.

Rakjuk a fűszeres kelbimbókat sütőpapírral bélelt tepsibe, szórjuk meg a pirított vöröshagymával és baconnel. Töljük forró sütőbe, és 180°C-on süssük meg 20 perc alatt.

ASZALT GYÜMÖLCSÖS – GURIGÁS TORTA*Hozzávalók:*

A tésztához:

- 1 pohár tejföl
- 2/3 pohár cukor
- 1 db tojás
- 1/2 tk szóda**bikarbóna** + pici ecet
- 3 pohár liszt

A töltelékhez:

- 100 g aszalt szilva
- 150 g aszalt sárgabarack
- 100 g dió
- 150 g mazsola

A krémhez:

- 750 ml tejföl
- 1 pohár cukor

A tölteléket érdemes először elkészíteni. Az aszalt gyümölcsöket forrázzuk le, kevés ideig hagyjuk a vízben ázni. Aztán a dióval együtt aprítóban daraboljuk fel őket. Némi vízzel, kenhető, lekvár jelle-gű masszává alakítsuk.

A tésztához a tojást keverjük ki a cu-
kossal és a tejföllel, tegyük hozzá a szóda-

bikarbónát és a lisztet. Gyúrjuk könnyű tésztává. Ezután formáljunk belőle 8 gömböt, azokat pedig nyújtsuk vékony, kör alakú lappá. Kenjük meg mindegyiket az aszalt gyümölcsös keverékkel. Tekerjük fel őket, mint a palacsintát.

180°C-os sütőben süssük ki a gurigá-
kat. Amikor színt kapnak, elkészültek.

Közben a krémhez verjük fel a tejfölt
cukorral.

Következik a torta összeállítása. Ve-
gyünk egy kapcsos tortaformát, terít-
sünk bele fóliát. Első réteggént krém
kerüljön az edénybe. Szorosan rakjuk rá
a feldarabolt tekercecseket, s minden réte-
get öntsünk le krémmel. Egy éjszakára
tegyük a tortát hűtőbe. Reggel állítsuk
fejre a formát, és vegyük ki belőle a meg-
dermedt tortát. Nagyon szép lesz a lát-
vány! Pár szem egész dióval díszíthetjük
a tetejét, oldalát.

BORAJÁNLÓ:

Günzer Tamás – Villányi borvidék –
Hála 2015

Lehengerlő, illatában pörkölt kávé,
csokoládés jegyek, ízében aszalt gyümöl-
csök sokasága érződik. Elegáns, testes,
hosszú vörösbőr, ünnepi alkalmakra.

Van boruk!

HÁLÁT ADUNK:

- a Jóistennek és a Szűzanyának családkért, házastársunkért, gyermekeinkért;
- rokonainkért;
- a vezetőség munkájáért;
- hogy lehetőség adódott új épület építésére, és hogy az új építkezés Isten akarata szerint történjen;
- Csermák Péter és Lőw Gergely atyáért;
- Gál Margit-Mária nővérért, Palásthy Gergely, Kóta Quirin és Rajta Emmánuel hivatásáért, és azért, hogy Németh Benedek Isten szavát követve megtette az első lépéseket szerzetesi hivatása felé;
- Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért;
- a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért;
- mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését;
- azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe;
- azokért, akik rózsafüzér imáikkal is támogatják a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szándékait;
- a Családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, valamint az összes szövetségi és apostoli évfolyamért;
- a jelenleg folyó CSAK évfolyamokért és szervezőikért;
- az Oázis minden eddigi és jövőbeli munkatársának áldozatos munkájáért.

Nincs boruk!

KÉRJÜK A JÓISTENT ÉS A SZŰZANYÁT,

- hogy életünk minden nehézségében felismerjük Isten szépséges akaratát;
- hogy a szeretetben megerősödjünk és növekedjünk;
- hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, rokonainknak és mindazoknak, akikkel kapcsolatban vagyunk;
- a lelki és testi betegségben szenvedőkért és az őket ápoló családtagokért;
- hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket;
- hogy a mozgalom tagjai megkapják az erőt a munkahelyükön a feszültségek, nehézségek, támadások elhordozásához;
- és Szent József közbenjárását, hogy a munkájukat elvesztő szülők és ifjak találjanak új munkahelyet;
- a gyermektelen házaspárokért, hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben;
- papi és szerzetesi hivatásokért, hogy akiket hív Isten, azok igent tudjanak mondani;
- szent papokért és szerzetesekért, hogy Gál Margit-Mária, Palásthy Gergely, Lőw Gergely, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel, Németh Benedek kitartsanak választott hivatásukban;
- hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek;
- hogy a vezetőség Isten akaratát szolgálva működjön;
- hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban;
- hogy minden megfogant gyermek megszülethessen;
- hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához;
- hogy oltalmazza és tartsa meg gyermekeink testi, lelki és szellemi tisztaságát;
- hogy egyre többen felismerjék a Rózsafüzér ima csodálatos erejét, és bekapcsolódjanak a közbenjáró ima hálójába;
- elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki;
- az idős, beteg emberekért, akik magukra maradnak, és a híreket hallgatva megbénítja őket a félelem – hogy Istent megtalálják, és beléje helyezve bizodalmukat, megeléjék szívük békéjét;
- az Egyház megújulásáért, hogy a Szentlélek betöltsön minden embert, és egyre többen mondjanak igent Isten kopogtatására az életükben;
- hogy egyre inkább elmélyüljön személyes kapcsolatunk Istennel és a Szűzanyával;
- hogy a magyar nemzet megtérjen, és egyre többen imádkozzanak és böjtöljenek a világban élő hitetlenek megtéréséért;
- hogy egyre több helyen elinduljon a tiszta szívek mozgalma, és ez erősítse fiataljainkat, és házasságainkat.

25 éves a Családakadémia

A Magyar Schöntatt Családmozgalom kifelé mutató gyümölcsöző ága a Családakadémia, mely alapításának 25 éves jubileumára készül.

A Szent Magyar Királyi Családról nevezett Családakadémia alapítása 1996. december 29-én volt Óbudaváron, a schönstatti családmozgalomhoz tartozó családok részvételével, Bíró László püspök atya és Beller Tilmann schönstatti atya jelenlétében.

Az alapítók szándéka az volt, hogy a családi élet és a házasság ápolásával kapcsolatban felhalmozódott ismereteket a mozgalomhoz szorosan nem tartozó házaspárok számára is hozzáférhetővé tegyék. Ekkor már több éven keresztül voltak családnapok Óbudaváron, melyeket kezdetben Beller Tilmann atya tartott, majd később a házaspárok. Ezek a hetek a házasság ápolásáról, a családi élet különböző területeiről szóltak, arról, hogy hogyan éljük meg a hitünket a hétköznapiakban, a családban.

A Családakadémia jelmondata kifejezi a küldetését: „Erős családok, erős gyerekek a megújuló Magyarorszáგért”. A Családakadémia védőszentjéül az alapítók a Szent Magyar Királyi Családot választották, a Családakadémia vezetőjének pedig a Szűzanyát tekintik.

A Családakadémia képzése két évre tagolódik. Mindkét évben 6 hétvégét és egy nyári hetet töltenek együtt a családok. Minden alkalommal lehetőség van közösen részt venni szentmisén. Első évben a saját házasság és a keresztény családi élet megerősítése a cél. A második évben a megélt értékek továbbadásának módjáról tanulhatnak a házaspárok. A képzés végére minden egyes házaspárnak kialakul – a saját életpasztalata alapján – az ún. szívtemája, melyből mindenki egy-egy 45 perces előadást készít.

Az egyházhoz való tartozásunk kifejezésének és szolgálatunk felajánlásának módja, hogy a képzés indulásakor engedélyt és áldást kérünk az illetékes püspök atyától. A kétéves képzést lezáró küldetésünnep alkalmával pedig a családok ünnepélyes szentmise keretében a helyileg illetékes püspök atyától

kapják meg diplomájukat.

Hálás szívvel mondunk köszönetet az elmúlt 25 év gazdagságáért: 18 évfolyamban 136 házaspár végezte el a képzést és kapott „családtrener diplomát” több egyházmegyében.

Örömmel számolhatunk be arról, hogy 2021-ben a Pécsi Egyházmegyében 5 házaspár, az Esztergom-Budapesti Fő-

egyházmegyében 7 házaspár és a Győri Egyházmegyében 8 házaspár végzett.

Nagyon szép, hogy az Eucharisztikus Kongresszus évében volt az ezüstjubiläum és három küldetésünnap is.

A NEK kegyelmeiből gazdagodva indulhattak a házaspárok szolgálatuk teljesítésére. A házasság szentségéből és az Eucharisziából is erőt lehet meríteni a hétköznapi szeretetből történő megéléséhez.

A Családakadémiát végzett házaspárok is mindennapi problémákkal küzdő emberek, akik a saját élettapasztalatukból merítve hitelesen tudnak beszélni az általuk kiválasztott ún. szívtemájukról, arról, amire őket mint házaspárt, közös életük során tanította a Jőisten. Azt, ami a szívükből fakad, ami szinte túlsordul belőlük. A házaspárok abban szeretnének egymásnak segíteni, hogyan lehet a mai modern korban is a keresztény értékeket megőrizve szépen megélni a családi életet.

2021-ben két újabb évfolyam indult, a CSAK 19 a Győri Egyházmegyében és a CSAK 20, Budapest környéki családokkal.

Azt tapasztaljuk, hogy az elmúlt időszakban megerősödött az évfolyamok egyházmegyes jellege. A helyi atyák szívesen jönnek a képzés alkalmaira szentmisét tartani, vagy a házaspárok előadásait meghallgatni. Több egyházmegye (Pécs, Kaposvár, Győr) anyagilag is támogatta a képzést.

Az évfolyamok képzéseihez a háttérben támogatást nyújt az imakör, valamint mindazok, akik a Családakadémiát imáikban hordozzák, áldozataikat fel-

ajánlják érte, valamint akik anyagiakkal segítenek.

A Szűzanya vezetését és anyai gondoskodását folyamatosan megtapasztaljuk a Családakadémia működése során.

Azt tapasztaljuk, hogy a képzés során a házaspárok közösségre találnak, a hasonló értékrendű családok erősítik és segítik egymást a közös úton. Az őszinte elfogadó légkörben megoszthatják egymással örömeiket, gondjaikat, az élet kihívásaira közösen keresnek válaszokat. Lehetőség nyílik a házaspároknak az egymással való beszélgetésre, melyre külön idő biztosított és ezalatt a gyermekek felügyelete is megoldott.

A résztvevők megtapasztalják, hogy a házasság fejlődni, növekedni tud, és ezáltal megerősödhet a hivatástudatuk. Tudatosulnak a családi élet értékei, a Jőisten szeretetének ajándékai, melyeket szeretnének mások számára is továbbadni.

Az elmúlt negyed évszázad kegyelmeiért szeretnénk közösen hálát adni, és a Szűzanya óbudavári kegyhelyéről újult erővel indulni tovább.

A Családakadémia 25. évfordulójának ünneplését a Kápolna ünnepel együtt tartjuk Óbudaváron, 2022. április 3-án vasárnap, a 11 órakor kezdődő szentmise ünneplésével, amit Marton Zsolt családokért felelős püspök atya mutat be.

Mindenkit szeretettel várunk!

Az ünnepre jelentkezni lehet az adatbázison, vagy a db.schoenstatt.hu/jelentkezes/kapolnaunnep linken keresztül.

Fehér Zoltán és Marika

Induljunk hát!

- Szeretsz?
- Szeretlek.
- Mindig?
- Mindig.
- Nem fog elmúlni?
- Soha.
- Biztos?
- Biztosabb, mint a halál.
- Honnan tudod?
- Mert úgy fogom csinálni, hogy ne múljon el.

Az alábbi kis párbeszéd a Családakadémia 18. évfolyamának egyhetes nyári képzésén hangozott el, egy előadás bevezetőjeként.

Egy hetet töltöttünk Kaposszentbenedeken, a Porta Pacis Lelkigyakorlatos Házban. Délelőttönként a nyolc résztvevő házaspár egymást ajándékozta meg a szívének legkedvesebb téma 45 perces előadásával, melyet házaspáros beszélgetés, majd a hallott előadásra való reflektálás és az előadás gazdagítása követett.

Az elhangzott előadások címei: Örömmünk megmaradjon; Ahol az időnk, ott a szívünk is; Otthon, édes otthon; Ahol szívünk forrása fakad; Testvéreink, a szentek; Mini KRESZ az Isten tenyerén; Egységben veled; A társam felemel.

Nagy öröm volt megtapasztalni a közös munka erejét, és látni, milyen gazdag lelki kincsek fakadnak egy-egy nehézségben megélt, Isten felé fordult élethelyzetben. Esténként a közös küldetésünkre való felkészülést segítő beszélgetésekre volt lehetőség. Próbáltuk

meghallani, mire hív bennünket a Jő-isten, hol tudjuk a megszerzett tudást és kapott talentumainkat jól használni. Közös feladatunk az evangelizáció és a közösségépítés irányában körvonalazódik. A hét zárónapján összegeztük a kétéves képzés élményeit, az előadásra való felkészülések és az előadások tapasztalatait. A záró szentmisét Bíró László püspök atya mutatta be. Minden házaspárnak volt alkalma bemutatkozni és szimbolikusan átadni a személyes imaszándékokkal, a hálaadásokkal teli borítékokat.

A képzésben részt vevő házaspárok előtt álló következő lépés, hogy az életben is kipróbáljuk magunkat szervezőként és előadóként is. Célunk a kapott ajándékot továbbadni, gazdagítani, segíteni más házaspárok életét.

A nyári hét végén búcsúzáskor a következő, Tilmann Beller schönstatti atya által írt, és a közösség fiataljai által előadott Mária Musical idézettel köszönt el a képzés házigazdája: „Mindannyian fény vagytok, a világ világossága. Induljunk hát, ne vároztassuk tovább a világot!”

Dankos Ferenc és Kamilla

Gyerekcsoportok Győrben

Nagy örömmel adhatunk hírt arról, hogy immár van az általános iskolás korosztály részére lánycsoport és fiúcsoport Győrben is. Noha a középiskolásoknak már eddig is volt közössége a városban, a győri Schönstatt csoportokban részt vevő házaspárok közül jó néhányunk szívében élt a vágy, hogy az együvé tartozás élményét kisebb gyerekeink is megtapasztalhassák. Gyerekként megélhettük azt, hogy mekkora élmény a közös éneklés, az ima és az önfeledt játék. Az is élénken él bennünk, hogy a kamaszkor viharában milyen megtartó erővel bír a keresztény értékrenden alapuló kortárs közösség. Ezért is fogadtuk lelkesedéssel a szeptemberben útjukra induló csoportokat.

A gyerekcsoportok létrejöttében nagy szerepe van a Bartal házaspárnak, Orsinak és Gergőnek, akik nem csak életre hívói a kis csoportoknak, hanem nagylelkűen az otthonukat is megosztják

velünk, hiszen a találkozók alkalmával náluk gyűlnek össze gyermekeink. Az alsós lánycsoport és a fiúcsoport egyelőre lelkes, áldozatkész szülők vezetésével működik, a felsős lánycsoportot pedig Gyuk Róna vezeti, akihez Bogdányi Boró is csatlakozott. Mi sem bizonyítja jobban, hogy közösségben lenni jó, mint a gyerekek csillogó szeme és kipirult arca, amikor a találkozóról hazaérve egymás szavába vágva mesélnek. Köszönjük néked, Istenünk!

Szűzanyánk, kérünk, légy a formálódó csoportok oltalmazója, járj közben értük, hogy a korsóba tett víz borrá válhassék! Kérünk, Istenünk, add megtartó kegyelmedet, hogy gyermekeink biztos pontot, kapaszkodót találjanak a közösségben. Áldd meg a csoportvezetőket, hogy áldozatos munkájuk meghozza gyümölcsét!

Gódorné Oross Eszter

Óbudavári hírek

2021-ben Óbudaváron tizenkét családnapos hetet tartottunk 793 fő részvételével.

Július 3–4-én tartottuk az Eucharisztikus Házaspárok útja ünnepet 322 regisztrált résztvevővel. Elkészült az Eucharisztikus Házaspárok útja és a Miszziós keresztet idéző szobor is felállításra került az alakuló Mária-kertben.

A Mária-kertre és a keresztállításra 1 840 000 forint adomány érkezett. Köszönjük szépen.

Az őszi időszakban tíz hétvégi rendezvényt tudtunk megtartani, köztük a Családmozgalom éves zsinatát és a Családok a Csaláért Egyesület közgyűlését. Ez utóbbin a tagság újraválasztotta Török Pétert az egyesület elnökének, Vértessaljai Valit és Ther Antalt alelnökekként.

Sikeres önkéntes munkanapot tartottunk, melyen a Mária-kerten dolgoztak a résztvevők, és elvégezték a téli felkészülés nagyobb feladatait.

A 2020. év egy százalék felajánlásából 561 040 forint támogatást kapott az egyesület. Köszönjük szépen.

A NEA adományok után járó normatív támogatás pályázatán 750 000 forintot nyertünk.

Köszönjük szépen a működésre küldött hűségesebb adományokat. Kérjük, hogy a mindennapi kis csodákban megnyilvánuló imák és áldozatok mellett – ha tehetitek – továbbra is segítsétek munkánkat ilyen módon is.

2021. október 31-gyel Horváth Imre gondnokunk nyugdíjba vonult. Köszönjük szépen a munkáját és vidám személyiségét. A finom sült krumplikat és kovászos uborkákat is. Feladatait Szabó Bálint veszi át.

*2021. december
Mészáros Zsuzsa*

ÓRIÁSI apróságok

Esti vallási gyorstalpaló (Miklós püspök kapcsán):

És a Szent Márton is nagyon kedves volt! Odaadta a köntösének a felét egy koldusnak, hogy ne fázzon. És a kardjával vágta félbe, mert katona akart lenni. Aztán elhagyta, és pap bácsi lett, utána meg üstör.

Bérmálásra érkezett Bíró László püspök atya a templomunkba. Az ötéves Vince felkiált, amikor meglátja: Itt a Mikulás!

Egy kis családi kirándulást tettünk, mindössze 10 km-re tőlünk, egy közeli faluba. Hazafelé – az egyébként kevésbé frekvenciált úton – 5,75 éves kislányunk elől ült. Nézte az utat, és elkezdett filozofálni. „Ezek a munkások nagyon ügyesek. Ilyen sok aszfaltjuk van, és ilyen hosszú utat tudtak építeni. De szerintem nem egy nap alatt. Az is lehet, hogy 100 napig is tartott. Mert ez egy világút. Azt nem lehet gyorsan építeni. Világutat lassan kell építeni.”

Kis esti nyelvújítás Matyival az ágyban:

– Mama! Emlékszel, amikor tegnap elégettük a kertben a karácsonyfát?

– Igen.

– Mama, amikor az elégett, akkor az már nem karácsonyfa, hanem parázsonyfa. Úgy hívják azt, hogyha valaki elégeti a karácsonyfáját, tudod? Parázsonyfáztunk.

Egyik vacsora után óvodás kislányunk megszólalt. „Tudjátok, mivel vagyok tele? Szeretettel és békével.”

Hanni: – Matyi, képzeld, mi a világon a legnagyobb ajándékot fogjuk kapni: egy kistestvért!

Matyi: – Én inkább egy citromsárga betonkeverőt szeretnék...

Ez a legjobb otthon, mert itt család van! (4 éves Ábel)

Álarcot talál a földön a 4 éves fiunk és felkiált: Megtaláltam a földön az arcodat!

Fantasztikus hét volt

Idén voltam először táborvezetőként fiútáborban, király volt megtapasztalni, hogy hogyan is néz ki egy tábor a vezetői oldalról. Vezetőtársammal, Benyóval egyből belelkesültünk, ahogy megkaptuk a szervezés feladatát, és hamar össze is gyűjtöttük a vezetői brigádot. Célunk volt, hogy sok újdonság legyen a táborban, és közben a jól bevált hagyományokhoz is hűek maradjunk. Azt hiszem, ezt sikerült is elérni.

Az idei tábor Óbudavár közelében, egy, a Szabó család tulajdonát képező területen volt.

Az első nap, annak ellenére, hogy sokan már ismerték egymást, az ismerkedése volt, no meg a fagyűjtése, hiszen valamivel tüzelni is kellett. A srácokat csapatokba osztottuk, a csapatok pedig egymással versenyezhettek a hét folyamán. Hamar oldott lett a hangulat, hála a sok közös játéknak, munkának és beszélgetésnek. A táborban vezetői beceneveket használtunk, így a vezetői brigád Pixelből, Maratonból, Spuriból, Barátból, Öregből, Polipből és Bobból állt. Külön öröm volt számunkra, hogy 3 nap erejéig Ther Tamás is meglátogatta a táborunkat, aki sok hasznos tanáccsal látott el minket, és jelenlétével új színt vitt a tábor életébe.

A második napot egyből egy hagyományos nagytúrával kezdtük, ami nagy kihívás volt mindenki számára. Sok izzadságcsepp árán, de túléltük a kilométereket és a fárasztó nap végén még egy fürdés is várt a srácokra jutalmul, a Balatonban. A másnapot a táborban töltöt-

tük, ahol az elvégzendő munkák, a túra kipihenése és a tengernyi játék mellett még lelki feltöltődésre is maradt időnk, hála lelki vezetőnknek, Barátnak.

A negyedik nap levélkereséssel zajlott, amit nagyon élveztek a srácok, sok szép élményről számoltak be, és ha lehet, akkor még jobban összekovácsolódtak. A tábor alatt minden este gyűjtöttünk tábortűzetet, ami az esti sztorizgatás, vicceselés, „tűzijátékok” és a legkitartóbbaknak az esti mese színhelye volt.

A következő nap újra a táborban telt, ahol, a hagyományos számháború mellett kipróbáltuk a Flamingó kódnévre hallgató játékot, ami osztatlan sikert aratott a fiúknál. A játék részletei maradjanak a táborozók titkai, de annyit elárulok, hogy csuromvizes lett a végére mindenki, amit a tűző napon igen kellemesnek ítéltünk meg.

A hatodik napon sportnapot tartottunk, ahol a srácok különböző ügyességi játékokon mérhették össze tudásukat. Délután a szeretetszövetség kötésre készültünk, majd át is zarándokoltunk az óbudavári szentélybe, ahol egy szentmise ünnepélyes keretein belül a fiúk többsége hősi szövetséget kötött a Szűzanyával.

A lelki táplálkozás után a testivel folytattuk, amit Radnai István bácsinak és jobbkezének, Kovács Balázsának köszönhattünk, akik egész héten ínycsiklandó ételekkel láttak el bennünket.

A záró esti tábortűz után még megalkottuk a Szentjánosbogár kódnevű projektet, ahol fénnel festettünk szuper dolgokat a levegőbe.

Az utolsó nap természetesen a pakolással és még inkább az ünnepléssel telt, kihirdettük a hét alatt tartó csapatverseny eredményeit, valamint egy finom ebéd és sütizés keretében búcsút vet-

tünk egymástól. Hatalmas élmény volt a tábor, reméljük, a fiúk is így élték meg. Jövőre találkozunk!

Monostori Bálint

Lovagi szövetség

Nagyon szép, napsütéses idő volt a fiútáborban. A kezdeti elázás hirtelen ért bennünket, de nagyon élvezetes volt. Miután megérkeztünk a táborba, megkerestük a sátrat, ahol az éjszakákat tölteni fogjuk, és hamar berendezkedtünk. Nagyon örültem, hogy a szervezők figyelembe vették, hogy a barátommal szeretnék egy sátorban és egy csapatban lenni. Nagyon jó hangulata volt az egész tábornak. Kifejezetten izgalmasak voltak az éjszakai tűzörzések. Ez volt a kedvencem. Nagyon ízletesek voltak az ételek, amiket a szakácsok készítettek. A csapattársak nagyon jó fejek voltak, sok új barátot szereztem. Kedvesek és figyel-

mesek voltak a szervezők. A sok program közül nagyon szerettem az íjászkodást, a focit, a kötélhúzást, és a fafaragást. Igazi kihívás volt számomra a közel 20 km-es túra. A lovagi szövetség megkötésével lehetőségem volt Máriával egy mélyebb kapcsolat kialakítására. A közös gitáros, énekes reggeli és esti imák sokat adtak nekem, ezeket az élményeket őrzöm a szívemben. Remélem, jövőre is el tudok menni, és viszem magammal az öcsémet is. A tábor után anya azt mondta nekem: „Te nem csak testileg, de lelkileg is megerősödtél”.

*Altörjai Gellért,
2. osztály*

Élesztő

Mi az az élesztő?

„Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15) – hangzanak Jézus szavai a tanítványokhoz.

De mi vajon hogyan tudunk hitelesen válaszolni erre a meghívásra a XXI. században?

Erre a kérdésre keresi a választ pár elhivatott fiatal, akik úgy döntöttek,

hogy hivatáskeresésük egyik állomásként belevágnak valami merően újba. Megálmodtunk egy 9 napos missziós projektet (a későbbiekben Élesztő7), amelynek keretein belül szeretnénk teremteni, adni és nyomot hagyni egy plébániai közösség életében. Sőt, Isten ténykedése, a megélt tapasztalataink és egymás által bízunk benne, hogy a saját

hitünk és hivatásunk is képes lesz megerősödni az ÉlesztŐ7 alatt.

És hogy milyen konkrét elvárásokat tűztünk ki célul ezzel a héttel kapcsolatban?

Reméljük, hogy képesek leszünk löketet adni és jó példát mutatni, amely kihathat a plébániára az ÉlesztŐ7 után is. Ehhez célunk egy dinamikus, élettel teli helyi közösséget létrehozni, amelyben az emberek fejlődhetnek, és olyan új

dolgokat tapasztalhatnak meg, amelyek új kérdéseket vethetnek fel bennük. A gondolatébresztés mellett nagy hangsúlyt fektetnénk olyan foglalkozásokra, amelyek során személyesen, megértéssel odafordulhatunk másokhoz, és segíthetünk mindenkinek, aki a közösség ereje által szeretné építeni Isten Országát.

*Monostori Bálint
és Gyuk Bendegúz*

Schönstatti lányifjúság Győrben

A Győri Láncsoport egy évek óta jól működő, jelenleg körülbelül 20 tagú közösség, melynek Németh Liánával tavaly június óta vagyunk a vezetői.

Idén szeptemberben ismét sok új taggal bővült a csoportunk, és nagy lelkesedéssel indultunk el a Szűzanya segítségével a közös fejlődés útján.

Minden héten csütörtökön találkozunk a Czuczor Gergely Bencés Gimnázium egyik termében, és közösen töltünk el másfél órát. Alkalmainkon helyet kap az imádság, az éneklés, és emellett egy-egy érdekes téma és játék is. Igyekszünk változatos kérdésekkel

készülni a lányoknak. Eddig már volt szó felnőtté válásról, párkapcsolatról, Isten-kapcsolatról és szenvedésről is.

Október 14-én volt egy rendhagyó csoportunk, Gertrúd Mária nővér látogatott el hozzánk, hogy megismerjen bennünket. Nagy ajándék volt ez számunkra, hiszen a lányok többsége most találkozott először a nővérral és sokaknak csak szeptembertől nyílt lehetősége arra, hogy megismerje a schönstatti közösséget.

Bízunk benne, hogy a Szűzanya segítségével még sokáig képviselhetjük a schönstatti ifjúságot Győrben.

Németh Ella

Elindult a Portréning V. évfolyama

A Szűzanya tenyerén, közösségben megélni a növekedést a mindennapokban: ezt jelenti nekem a Portréning. De nem is akármilyen közösségben! Az egész országból, Ózdtól Pécsig, Szegedtől Szombathelyen át Sopronig kaptunk meghívást tizennégyen, 20 év körüli lányok erre a közös útra.

Az első találkozás már meghatározó volt számomra, ugyanis olyan hozzám hasonló lányokkal ültem egy körben, akik teljes őszinteséggel és nyitottsággal érkeztek, hogy önmagukból adjanak, Schönstatt lelkületéből merítkezzenek. Ez az őszinteség és teljes biztonság a közösségben az, ami a Portréning 5. évfolyamát, vagyis a Helianthusokat – ugyanis ez a nevünk – véleményem szerint a legjobban jellemzi. Helianthus, vagyis Napraforgó. A névválasztás szintén olyan élmény volt mindannyiunknak, amikor a Jóisten gondviselését kézzel foghatóan éreztük. A napraforgó olyan szimbólum lett számomra, ami a mindennapokban elkísér és emlékeztet küldetésemre. Felfelé fordulni Istenhez, Szűz Máriához. Magokat szórni, vagyis apostolkodni, és mindeközben virágozni, színesnek lenni, hogy ajándék legyek társaimnak. Amikor már közel álltunk ahhoz, hogy megtaláljuk a végleges nevünket, ami csoporteszményünket a legjobban kifejezi, felmentünk Óbudaváron a kápolnába. Én leghátul ültem, és ráláttam az egész csoportra. Mindenki felfelé nézett az MTA képre, tényleg mint a virágok,

ahogy a nap felé fordulnak, hogy fényt, energiát kapjanak! Hiszem, hogy közösen mi is így kapunk újabb lendületet a Szűzanyától, hogy a szentté válás útján ne álljunk meg.

A Helianthusokkal (viccesen beszélgettünk arról, hogy becenevünk a szotyji lehetne) havi rendszerességgel találkozunk, amelyeket mindig a napokat visszaszámlálva várunk, ezért hála vezetőinknek, Oszvald Petrának és Rajta Zsófinak. Csoportunkat Rábai Györgyi kíséri, aki bizalmasan több tanúságtörténetet osztott meg velünk. Ő is hatalmas példa számunkra, nagy boldogság, hogy velünk van. A találkozásokat különösen megkoronázza, amikor Gertrúd Mária nővér is jelen van a hétvégeken. Ilyenkor érezzük, hogy milyen jó helyen vagyunk, és nem is olyan nehéz ebben a közegben az önmagunkon végzett „munka”. Hálás vagyok, hogy ennek a közösségnek a részese lehetek, biztos vagyok benne, hogy a Szűzanya a tenyerén hordoz minket. MHC!

Szili Annamária

Zarándok lánytábor

Tihany – Óbudavár – Pannonhalma

A zarándok táborban nemcsak a fizikai teljesítmény miatt éreztem magamban növekedést, hanem a lelki utazás, elmélkedés, beszélgetések miatt is. A testi megpróbáltatások folyamatos döntéshelyzetben tartottak, hogy hogyan is fogok továbbmenni, nem szabad arra koncentrálnom, hogy fáradok, hogy megállnék, hogy mennyi van még hátra. Ezért már az út elején átállítottam magamban azt, hogy mekkorának képzelem az előttem álló utat, ezért az ebből fakadó aggodalmam nem zavarta azt a folyamatot, amikor a haladás közben kinyílik a világ. Bár csapatban mentünk, sokat beszélgettünk, úgy érzem, sokat mentem egyedül is. Voltak vezetett csönd szakaszok, kaptunk kérdéseket, gondolatokat, amit lehetett boncolgatni. Volt, hogy ez sikerült, volt, hogy elkalandoztam másfelé, de az sem volt baj.

Ahogy haladtunk előre, egyre nagyobb szabadságérzet volt bennem. Rengeteg időnk volt útközben, volt idő az elmélkedésre, imádságra, a természet csodálására, ami egyre közelebb húzott a Jóisten jelenlétébe. A hosszú napok utáni meleg fogadtatás is levette a vállamról minden aggodalmam. Tudtam, hogy jó kezekben vagyok, jó felé haladok. Az út elején még nem tudtam elképzelni azt a belső folyamatot, ami egy zarándok szívében zajlik, de szépen lassan ezt az aggodalmamat is letettem hamar. Az Istennel való beszélgetések, az egész napos, intenzív kapcsolódás tényleg egy

gyönyörű ívet formált a jellemfejlődésben, a belső vívódások leküzdésében és az új erőre kapott hit megerősítésében. Számomra ezt az ívet a pannonhalmi érkezés méltón zárta.

Mikor megérkeztem, mindent olyan tisztának éreztem! Az apátságban bekapcsolódhattunk a bencés szerzetesek misével egybekötött esti imádságába. Az ima alatt és utána is hatalmas erőt éreztem ebben a közösségben. Megérkeztem. Nyugalom van. Az egyik szerzetes, Henrik atya vezetett körbe az apátságban, beszélt nekünk a közösségről és adott betekintést a bencés életbe. Ahogy beszélt, a hely megtartó ereje átragadt ránk is. Mindig hálás leszek ezért az élményért!

Kovács Maja Kinga

Ifjúsági Találkozó

Az Ifjúsági Találkozót számomra izgatott várakozás előzte meg, hiszen a 2020-as program sajnos elmaradt a vírus miatt. Amikor odaértünk Óbudavárra, bejelentkeztünk és lepakoltunk, azután elkezdődött életem első Ifjúsági Találkozója.

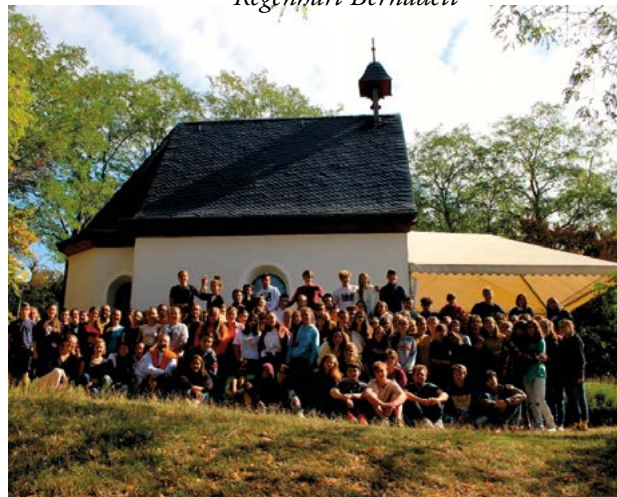
A programok közül az első, nekem talán a leginkább meghatározó, az érkezés utáni éjszakai zárandoklat volt. A szervezők csoportokra osztottak minket, és kis csúsztatásokkal indultunk el egymás után az úton. Az út elején kérdéseket kaptunk a csoportvezetőnktől, amit az éppen mellettünk haladó emberrel kellett megbeszelnünk. Óriási élmény volt, hogy bár sötétben alig láttam a melletttem lévő arcát, mégis nyitott szívvel tudtam vele beszélni, mintha már ezer éve ismerném. A séta során később az összes csoport találkozott és együtt haladtunk tovább a célul kitűzött forrás irányába. Amikor odaértünk, imával és egy kis csenddel köszöntöttük az Urat, és kezdük meg az Ifjúsági Találkozót.

A találkozó során szerzett milliónyi élmény közül a „sorverseny” volt talán a legmulatságosabb, de mindenképp maradandó emlékké vált a süti-licit is, az egész éjszakai szentségimádás, a közös vacsora a mosónál, a találkozó végén az utolsó kiscsoportos beszélgetések, és még nagyon-nagyon sok minden más is.

Az IT jelmondata az Eucharisztikus Kongresszushoz kötődve ez volt: „Minden forrásom belőled fakad!” A szervezők segítettek ezt a mély üzenetet

megérteni, például az első napi forráshoz való zárandoklat által. Az IT előtt ez a mondat számomra nem jelentett semmi személyeset, bevallom, már a könyökömmön is ez jött ki a NEK-es plakátok miatt. Az Ifjúsági Találkozón viszont ráébredtem, hogy mégis mennyi mindent mond nekünk csak ez a pár szó. Az IT megmutatta nekem, hogy ez a mondat hogyan vonatkoztatható az életemre, hogyan merítsek Istenből, Jézusból és Máriából erőt a mindennapjaimhoz, hogyan válhatnak Ők valódi forrássá számomra. Örülök, hogy idén én is csatlakozhattam az Óbudaváron évről évre összegyűlő ifjúsághoz! Köszönetet mondok a Szűzanyának azért, hogy ennyi értékes embert ismertem meg ezen a hétvégén, hogy ilyen szuper vezetőségünk van, akik mindezt lehetővé tették számunkra, és hogy ezen az IT-n is vihágyzott ránk!

Régenhart Bernadett

„Minden forrásom belőled fakad!”

Májusban, amikor szembesültem vele, hogy egy rosszul sikerült tantárgy miatt egy évet csúszom az egyetemen, nagyon el voltam kenődve. A sok munkára gondoltam, amit beletettem, az időre, a plusz évre, és akárhogy néztem, nem láttam benne semmi pozitívumot. Úgy döntöttem, ősszel halasztok egy félévet, ha már az órarend lehetővé teszi, hogy a hátralévő (most már két) évet másfél év alatt fejezzem be. Néhány héttel később meghívást kaptunk mi, kórusiskolás öregdiákok, hogy csatlakozzunk az Eucharisztikus Kongresszuson szolgálatot teljesítő régi kórusunkhoz erre a bizonyos néhány hétre. Végül is ez az egyetemi csúszás és halasztás tette le-

hetővé, hogy részt vegyek és szolgálatot vállalhassak a Kongresszus egész hetén. Ezt Pécsről, ahol tanulok, nem tudtam volna vállalni.

A próbaidőszak a darabok megtanulása mellett valódi lelki, szellemi felkészülés volt az ünnepre. Azt hiszem, ezt mindnyájunk nevében mondhatom, akik ott muzsikáltunk, hogy áldás volt a munkánkon. Ajándék volt a találkozások öröme, jó volt látni a régi kórustársakat együtt zenélni, „ott folytatni, ahol abbahagytuk”. Ajándék volt a sok gyönyörű szép darab, amit megismerehettünk, énekelhettünk, amelyek által közelebb kerülhettünk a Jóistenhez, és talán másokat is közelebb seghettünk

Óhozzá. Megtisztelő, hogy benne lehettem, és hogy ilyen nagyszerű karnagyokkal, karmesterekkel dolgozhattunk.

A felkészülés ideje alatt derült ki számomra, hogy a próbarendben jelzett „Budavári Te Deum” a mi kórusunkra nem vonatkozik, azt csak a Magyar Állami Operaház kórusa énekli majd a záró mise előtt. Kicsit csalódott voltam, mert nagy vágyam volt évek óta, hogy egyszer énekelhesek ebben a darabban. (Kiskoromban gyakran elgondolkoztam, amikor a szentmisében azt imádkozta a pap, hogy „...és az angyalok kórusával zengjük”, hogy milyen is lehet az a bizonyos angyalok kórusa... Aztán évekkel ezelőtt, már gimnazista fejjel találkoztam ezzel a Kodály művel, és azt gondoltam, hát ez az! Pont ilyennek képzeltem! Megrendítő élmény volt.) Úgyhogy ez a kedves élmény éltette az álmom, hogy szeretném ezt egyszer életemben elénekelni. Meg is tanultam a szólamom. Abban viszont egyáltalán nem voltam biztos, hogy ennek az alkalomnak most van itt az ideje.

Napokig motoszkált a fejemben az ötlet, hogy megkérdezem, beállhatok-e, ha már úgyis a Hősök terén, egy szektorban állunk majd az Opera kórusával, és tudom is a darabot. Ráadásul sikerült kiderítenem, hogy a hátralévő egyetlen próbájuk arra a délelőttre esik, a Kongresszus hetén szerdán, ami nekünk az egyetlen üres délelőttünk volt a héten. (Aznap a reggeli laudest énekeltük, a többi hétköznapon a délelőtti szentmiséken énekeltünk a Hungexpón, délutánonként pedig estébe nyúló próbáink voltak a másnapi szolgálatra.)

Úgy tűnt, megvalósítható lenne, hogy a Te Deum próbán ott legyek úgy, hogy a saját próbáinkról ne hiányozzak, viszont esélytelennek tűnt, hogy az illetékesektől erre engedélyt kérjek. Nem ismertem senkit az Operából.

Közvetett ismerősökön keresztül próbáltam megkeresni a karmestert, aki a darabot vezényelte, de nem sikerült. Karnagyunk is arra biztatott, hogy ezt engedjem el. Ekkor addig a bizonyos szerdai próbáig már csak három nap volt hátra. Az akadályok, amikbe ütköztem, mind arra tereltek, hogy nagyon komolyan, őszintén beszélgessek el magammal. Mit kergetek? Önzés, nagyravágás ez? Mit képzelek magamról... ez az Operaház kórusa... Egyáltalán a Jóistentől jön ez a vágy? Mi a legbelső motivációm?

Sokat beszélgettem a Jóistennel, és arra jutottam, hogy egészen Neki adom ezt a vágyam. Ha Ő úgy akarja, hogy

ott énekeljek a Budavári Te Deumban, akkor valahogy majd úgyis ott leszek. Ha pedig bármi miatt ez nincs a tervei közt, akkor abban is megnyugszom, ettől nekem nem lehet kevesebb az Eucharisztikus Kongresszus, hisz' ez nem rólam szól.

Hétfő este, az egész napos Hungexpón való szolgálat és a próbák után húztam egy atyatelefont, amin ez állt: „Tartson ki derekasan!” Rendszben, abban, amit eredetileg vállaltam, vagy a Te Deumért való próbálkozásokban is? – gondoltam magamban. El kellett indulnom még valahova, azonban útközben, a buszon kaptam is a Jóistentől egy nagy választ. Ahogy kinyílt előttem a busz ajtaja, rögtön szemben megpillantottam egy kis borítékot az ablak szegélyébe tűzve. Felszállva egyből érte nyúltam, az állt rajta, NYISD KI. Körbenéztem, ki tehetta oda és miért nem vette el még senki. Aztán kinyitottam. Szép, rajzos, gyermekes írással volt írva: „A legnagyobb sikerek azután a pont után vannak, ahol a legtöbb ember feladja.” Újra és újra elolvastam és becsuktam és kinyitottam és bár azt hittem, már mindent megpróbáltam, szinte felszólítva éreztem magam még valamire.

Kedden (egy nappal a szerda délelőtti Te Deum próba előtt) az esti kóruspróba alatt jött a gondolat, hogy ha vége a próbának, elmegyek az Eiffel Műhelyházba, az Opera újonnan nyílt játszóhelyére, és valakitől megkérdezem, hogy van-e rá lehetőség, hogy én ebben a darabban énekelhessek. Vettem a bátorságot, és így is tettem. A Gondviselés úgy intézte, hogy alkalmam volt a kórus karigazgatójával beszélni, aki ráadásul

egyből rábólintott! Ez a „Persze!” számomra a Jóisten személyes IGEN-je is volt, aki ezt az egészet velem együtt szerette volna. Megrendítő volt ebben a bizonyosságban ott állni vasárnap az Opera kórusában, és azt énekelni, hogy „Sanctus”!

Külön ajándéknak éltem meg, hogy olyan nagy szeretettel fogadott a kórus, amire nem is számítottam. Többen mondták is, hogy ugye maradok, jöjjenek hozzájuk az énekkarba énekelni, hogy olyan jó lenne! Két kóristával hosszan elbeszélgettünk a próbák szünetében, ők is kedvesen invitáltak énekelni, de mondtam nekik, hogy nincs ám zenei végzettségem, sem operás hangom... Mindennek ellenére nagyon biztattak, hogy próbáljam meg a hangképzést, ajánlottak is egy nagyszerű énektanárnőt. Nála tanulok azóta, s kíváncsian várom, hogyan alakul majd a hangom, merre visz az utam. Szinte hihetetlen számomra is, de a tanárnő Pécssett is tanít, úgyhogy amikor megyek vissza az egyetemre, ott is folytathatom majd az éneklést.

A Te Deum kezdő soraival adok hálat a Kongresszus kegyelmeiért, a lelki növekedésért, a találkozásokért, hogy az ünnep által mindnyájunkat valamilyen egészen személyes módon ajándékozott meg az Isten!

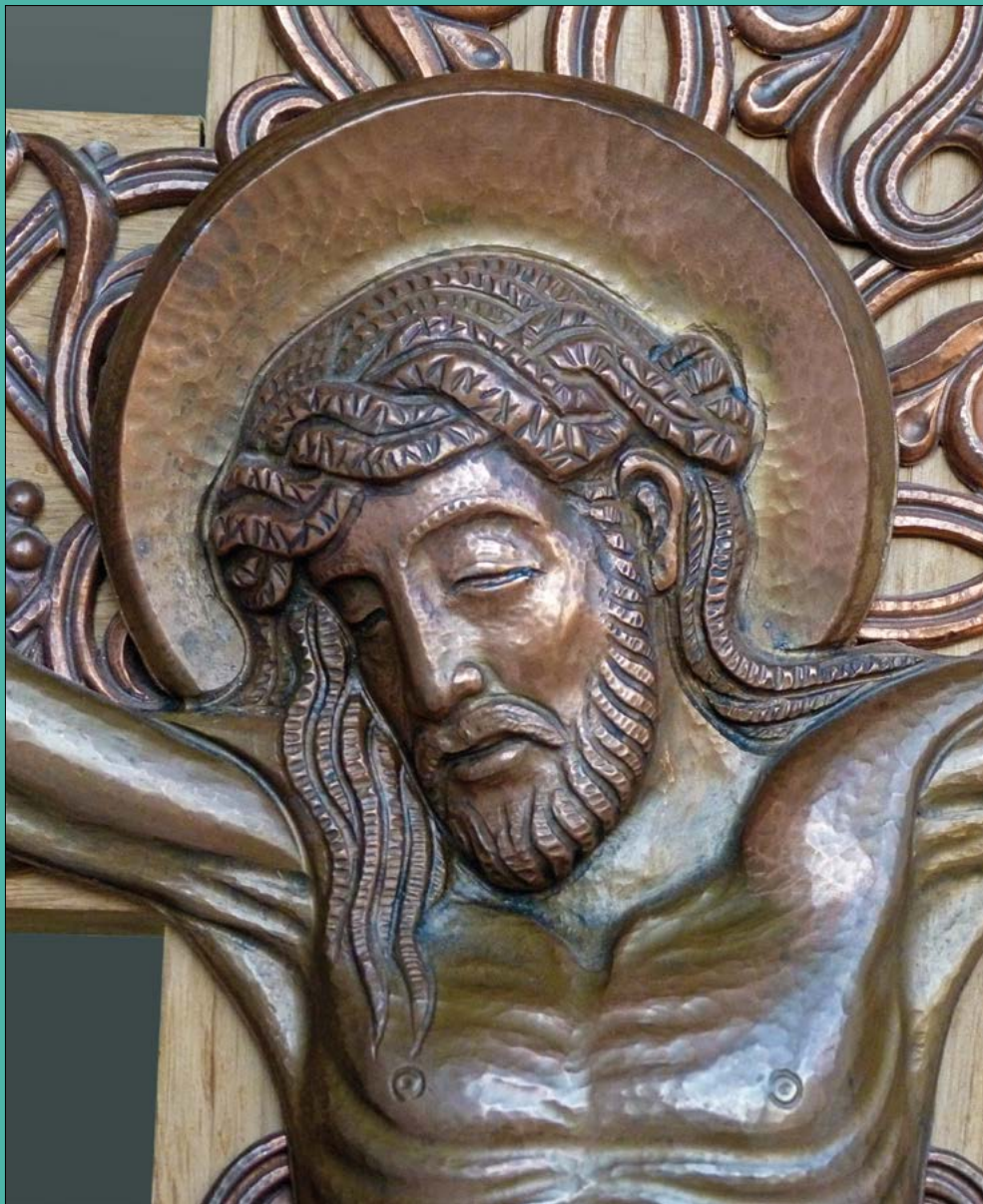
„Te Deum laudamus, Te Dominum confitemur. Te aeternum Patrem omnis terra veneratur.”

„Téged, Isten, dicsérünk! Téged Úrnak ismerünk. Téged, örök Atyaisten, mind egész föld áld és tisztel.” (Sík Sándor fordítása)

Kovács Lili Bernadett

„Jézus Krisztusban az Atya szabaddá tette az arcát, hogy az ember az érzékelhetőben az érzékelhetőtől túlra tekinthessen!”

Ozsvári Csaba

Körmeneti kereszt, részlet (Ozsvári Csaba)

A Schönstatt Család 2022. évi jelmondata:

Összefonódunk a szeretetszövetségben

